

มหัทศศิวรรษ... เจดีย์ล้ำค่าเข้าพรรษา

แปดเรื่องดีดีจากประสบการณ์จริง...

นายแพทย์นิพนธ์ ศรีไพทาง
บรรณาธิการ

“บันทึกจรรยา...จดหมายเหตุพรรยา”

หลายคนเขียน

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ

ISBN : 974-94493-9-8

พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน พ.ศ. 2549 : 3,000 เล่ม

ได้รับอนุญาตจัดพิมพ์จากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

บรรณาธิการ : นพ.บัณฑิต ศรีไพศาล

ราคา 65 บาท

จัดพิมพ์โครงการ : ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา (ศวส.)

75/1 ถนนพระราม 6 แขวงทุ่งพญาไท

เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร 10400

โทรศัพท์ 0 2354 4600 โทรสาร 0 2354 4600

Center for Alcohol Studies

75/1 Rama 6 Road, Payathai,

Ratchatewi, Bangkok,

Thailand 10400

Tel. 0 2354 4600 Fax : 0 2354 4600

www.cas.or.th

ร่วมสนับสนุนโดย : สำนักงานเครือข่ายองค์กรงดเหล้า สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)

พิมพ์ที่ : บริษัท พิมพ์บริการพิมพ์ จำกัด

78/198-200 ถนนพระยาสุเรนทร์ 19 แขวงบางชัน เขตคลองสามวา กทม. 10610

โทรศัพท์ 0 2919 1481, 0 2919 1489, 0 2540 1064-5 โทรสาร 0 2919 1507

E-mail : pimdeekampim@hotmail.com, pimdeekampim@yahoo.com

บทนำ

การดำเนินการโครงการรณรงค์ลดเหล้าเข้าพรรษาอย่างจริงจังในช่วง 3 - 4 ปีหลังมานี้ โดยเครือข่ายองค์กรงดเหล้าและภาคีต่างๆ ซึ่งรายชื่อบุคคลที่มีส่วนผลักดันงานอย่างมาก ได้แก่ ศ.นพ.อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม ผศ.ดร.สุปริศา อุดมยานนท์ ภก.สงกรานต์ ภาคโชคดี คุณธีระ วัชรปราวณีย์ เป็นต้น สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) นั้น ทำให้ประชาชนเริ่มได้ยั้งคิดขู่ เริ่มพูดติดปาก ถึงการงดเหล้าเข้าพรรษา จนเกิดเรื่องราวดีดีขึ้นมากมายในช่วงของการงดเหล้าเข้าพรรษา

หนังสือสารคดีสะท้อนปัญหาสังคมเล็กๆที่ท่านถืออยู่ในมือนี้มีชื่อว่า "มัตถจรรย์...งดเหล้าเข้าพรรษา" ทำหน้าที่สื่อสารเรื่องราวดีดีจากการงดเหล้าเข้าพรรษาถึง 8 เรื่อง มีทั้งกรณีของผู้ชายและผู้หญิง กรณีของคนวัยผู้ใหญ่ วัยกลางคนและวัยสูงอายุ กรณีของผู้ที่งดดื่มได้เด็ดขาดในช่วงเข้าพรรษาและผู้ที่ยังดื่มได้ตลอดชีวิต กรณีของผู้ที่งดเหล้าแบบเป็นฆราวาสและแบบที่บวชเป็นพระเลย การงดเหล้าเข้าพรรษาทำให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ที่งดดื่มเอง ทั้งด้านสุขภาพที่สดชื่นขึ้น แข็งแรงขึ้น ด้านการเงิน มีทั้งลดค่าใช้จ่ายลงตลอดจนมีเงินเหลือเก็บมากขึ้น ด้านประสิทธิภาพการทำงานก็ดีขึ้น จากที่แต่ก่อนถึงกับมีอาการแองค์ไปทำงานหรือต้องแอบนอนในที่ทำงาน เมื่อเลิกเหล้าแล้วทำให้ตื่นเช้าสดใสไปทำงานได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ ส่วนประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับคนในครอบครัวนี้ชัดเจนมาก โดยเฉพาะกับแม่ผู้บังเกิดเกล้าผู้ที่รักลูกอย่างสุด

หัวใจ มีอยู่เรื่องหนึ่งที่แม่ถึงกับต้องก้มลงกราบเท้าลูกเพื่อให้ลูกเลิกเมา
เลิกเที่ยวเตร่กลางคืน เลิกการพนัน และลูกคนนี้ก็ก็ได้บวชเป็นพระเล็กเหล่า
เพื่อแม่ได้สมใจ สมกับเป็นลูกกตัญญูโดยแท้

หวังว่าเรื่องราวทั้งแปดเรื่องนี้ จะเป็นกำลังใจให้กับผู้อ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ยังสงสัยแสดงด้อยว่าการรงค์เหล่าเข้าพรรษาทำได้จริงหรือ
อีกทั้งยังเป็นกำลังใจให้กับคนทำงานรณรงค์รงค์เหล่าเข้าพรรษาอีกด้วย

ขอขอบคุณนักเขียนเยาวชนรุ่นใหม่ ที่มีไฟแรงและมีความสามารถ
ขอบคุณที่อรสม สุทธิสาคร ผู้ที่เป็นที่เลียงสอนน้องๆเหล่านี้ให้เป็นนักเขียน
สารคดีสะท้อนปัญหาสังคมอย่างทุ่มเท อีกทั้งยังช่วยตรวจทานบทความ
ของน้องๆให้หนังสือเล่มนี้ด้วย ขอขอบคุณคุณข้าวและน้องजूผู้ที่เป็น
เบื้องหลังช่วยประสานงานจนหนังสือเล่มนี้สำเร็จลุล่วง ขอขอบคุณ
สำนักงานเครือข่ายองค์กรรงค์เหล่าที่ร่วมสนับสนุนทุนในการดำเนินงาน
ของทีมงานนักเขียนสารคดีสะท้อนปัญหาสังคมชิ้นนี้

นพ.บัณฑิต ศรีไพศาล

ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา

มิถุนายน 2549

สารบัญ

ความหมายและเรื่องสั้นต่าง ๆ

ความหมายที่แท้จริงของคำว่า 'ลูกผู้ชาย'
เรื่องนี้มีที่เด็ดที่ตลกขบขัน	9
เรื่องนี้มีที่เด็ดที่ตลกขบขัน	
เรื่องเล่าขียนเล่า ครึ่งหนึ่งเมื่อลูกขียนพ่อ	21
ปล่อยนจากากรง	27
เรื่อง "เส้าความเชื่อ-ปอเคยส่ง"...	35
จดเส้าเจ้าพรรษา ชีวิตเด็กเรียน
"กตกรัว ทรเมียนธง"	41
จดเส้า-ไม้ไร่เรื่องพฤก	47
จดหมายถึงเพื่อนเก่า เวณจดเส้าเจ้าพรรษา	57
"พระเจ้า...ขุนน้ำพา"	71

ความหมายที่แท้จริงของคำว่า

‘ลูกผู้ชาย’

เรื่องนี้มันก็เด็ดที่ตอนจบ

เรื่อง : อินทรชัย พาณิชกุล

- ในชีวิตหนึ่งของลูกผู้ชาย จะมีสักกี่เรื่องที่ทำให้พ่อแม่ภาคภูมิใจได้
- บวชเพื่อทดแทนบุญคุณ
 - เรียนจบ มีงานทำ
 - มอบเงินเดือนแรกให้ท่านทั้งสอง
 - มีชีวิตที่มั่นคง สวยงาม และสมบูรณ์
 - เสียสละท่านในยามแก่เฒ่า

ฯลฯ ...

ไม่ว่าจะทำสิ่งใดเพื่อท่านก็ตาม ทุกสิ่งทุกอย่างนี้ล้วนแต่เป็นบุญกุศลของลูกที่พึงกระทำต่อบิดามารดา เป็นมงคลสูงสุดในชีวิตของเรา...

เราทุกคนสามารถทำได้โดยไม่ต้องมีใครมาบังคับ ไม่จำเป็นต้องมีสิ่งตอบแทนใดๆ และที่สำคัญอย่ารอให้ท่านมาร้องขอ เพราะคุณอาจเห็นในสิ่งที่คุณไม่อยากจะเห็นเลยในชีวิต...

๕๐๘

เองเกิดและโตที่ ต.คลองตาล อ.ศรีสำโรง จ.สุโขทัย เรียนหนังสืออยู่ในโรงเรียนละแวกบ้านตั้งแต่ชั้นอนุบาลไปจนถึงมัธยมต้น ชีวิตของเขารื่นรมย์ แต่ราบเรียบ อาจเป็นเพราะด้วยฐานะและการเลี้ยงดูของครอบครัว ทำให้เขาไม่เคยยิงนก ตกปลา และแก้ผ้ากระโดดแม่น้ำยมเหมือนเด็กชนบทคนอื่น ๆ

เขาไม่เคยออกไปเที่ยวนอกบ้านไกลเกินกว่าระยะทาง 2 กิโลเมตร!

“วันๆ เล่นแต่กับลูกที่ลูกน้อง อยู่แต่ในบ้าน เล่นของเล่น เล่นเกมส์ ที่ผู้ใหญ่ซื้อมาให้ คอนเสิร์ตเขาซื้อจักรยานมาให้ขี่ ก็ไปได้แค่รอบๆ บ้าน ออกไปไกลนิดเดียวเขาก็เดินไปตามแล้ว เด็กคนอื่น ๆ เขาเที่ยวเล่นไปที่ไหนที่นี้ ตะคุบบอล ตกปลา ว่ายน้ำ เล่นโยนแม่เหล็ก สนุกสนาน เราได้แต่ยืนมอง”

ครั้นมาถึงวัยรุ่นเต็มที่หลังเรียนจบชั้นมัธยมต้น ญาติผู้ใหญ่คนหนึ่งในตระกูลก็มาปรึกษากับแม่ของเองว่า ควรจะส่งลูกหลานไปเรียนที่กรุงเทพฯ เพื่ออนาคตที่ดีของพวกเขาและเธอ

“หลังจบม.ต้นแป๊ะแฉ่(ลุง)กวาง ญาติที่ผมเคารพที่สุด แกมาคุยกับ हमะผมมาปรึกษากันว่า จะให้ผมกับปุก ลูกสาวแกไปเรียนต่อกรุงเทพฯ ให้ไปอยู่กับ น้าชาย แกทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ हमะก็เอออ ก็เลยได้ย้ายมาเรียนที่กรุงเทพฯ”

เองเข้าเรียนต่อมัธยมปลายที่โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย โดยพักอยู่กับญาติในซอยรางน้ำ ย่านอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ

“ตื่นตื้นนะ ตอนมาอยู่กรุงเทพฯ ใหม่ ๆ เพื่อนใหม่ ๆ สังคมใหม่มีแต่คนหล่อๆสวยๆ เลิกเรียนแล้วก็ไปเดินห้างต่อ สมัยนั้นอยู่ใกล้อนุสาวรีย์ อยู่ใกล้สนามฟุตบอล สยามยังไม่ดังเลย เลิกเรียนก็ไปเดินเล่นกันต่อกับ

เพื่อนเรา กลุ่มละประมาณ 6-7 คน ผู้ชายหมดเลย เวลาไปกันเราก็เสียด
เสียดเป็นส่วนใหญ่ ที่บ้านให้เงินมาใช้เยอะ มีที่อยู่ฟรีอีก เราก็กินๆ
เที่ยวๆๆ เสียดเพื่อนทุกคน ไม่เสียดตายเงินเลย กลับเข้าบ้านก็ไม่นอน
ทุ่มสามทุ่ม แด (น้ำชาย) กับโกม่าย (น้ำผู้หญิง) แกไม่ค่อยชอบเรา
เท่าไร เรามันหัวแข็งด้วย เอาแต่ใจ เราก็ไม่ค่อยสนใจ เราก็ทำของเรา
ต่อไปเรื่อยๆ อยากไปไหนก็ไป”

ด้วยความใจใหญ่ ชอบเสียดเพื่อนฝูง ทำให้เขาเป็นหนุ่มเนื้อหอม
ประจำกลุ่ม ไม่ว่าจะไปไหนมาไหนก็มีแต่พรรคพวกห้อมล้อมตัวเขาตลอด
เวลา

“เพื่อนเราเยอะมาก ไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด ไปเที่ยวมาจนทั่ว
กรุงเทพฯ แล้ว เขาเล่าให้ฟังว่าที่โหนดดี ที่โหนดดี ก็แหไป ใครไม่มีเงิน แห
กูเสียดเอง เดือนหนึ่งหมดไปเกือบหมื่น”

ชีวิตเสเพลของเขาคำเนินไปเรื่อยเรื่อย ทุกวันหลังเลิกเรียนเขา
มักชักชวนเพื่อนๆ ไปเดินเที่ยวเตร่ตามห้างสรรพสินค้า

หนีเรียน - จับผู้หญิง - หักสูบบุหรี่ นี่คือ กิจวัตรประจำชีวิต
ของเขาในช่วงนั้น

จนล่วงเข้ามัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ในวันที่หนึ่งกลางสัปดาห์ของการ
เรียนเทอมแรก เองและเพื่อนๆหนีเรียนไปอยู่ที่บ้านเพื่อนอีกคนหนึ่ง

และในวันนั้นเอง เขาก็ได้รู้จักกับเพื่อนใหม่ เพื่อนที่จะเปลี่ยนแปลง
ชะตาชีวิตเขาไปโดยสิ้นเชิง ซึ่งเขาก็ยินดีต้อนรับอย่างเต็มใจเช่นกัน

เพื่อนใหม่ของเขาคือ เหล่า

“โซดาที่ไม่มี กินกันเพียวๆเลย เมากินหาย กินครั้งแรก ไม่มีอะไรมาช่วยผ่อนแรงเลย กินน้ำตามก็ช่วยได้ไม่เท่าไร กินไปเรื่อยๆก็เริ่มชินไม่ขมแล้ว อร่อยดี มันซาบซ่า ซึ้นลิ้น กินจนเมาหลับไปเลย ตื่นมาปวดหัวสุดๆ” นี่คือการบอกเล่าถึงวันแรกที่เขาได้รู้จักกับเพื่อนใหม่

หลังจากวันนั้นเขาก็ไม่ค่อยได้กินเหล้าเท่าไรนัก จนมาถึงช่วงที่เข้าเรียนมหาวิทยาลัย เขาจึงจำเป็นต้องกลับไปทำความคุ้นเคยกับมันอีกครั้ง

“เซโอโหม เปิดเทอมวันแรกเจอเพื่อนใหม่ก็ไปกินเหล้ากันเลย กินแหม่งทุกวัน เลิกเรียนเสร็จก็ไปเลย วิชาหลัง ม. มีช่วงหนึ่งเรียนๆอยู่จับเวลารอเลยนะว่า เมื่อไหร่จะหมดคาบ กูจะได้ไปแดกเหล้าซะที แล้วใจเรียนไม่จบ โคนรีโทร์ เทอมแรกเกรดเฉลี่ยไม่ถึง 1.00 ด้วยซ้ำ” เขาเล่าให้ฟังด้วยน้ำเสียงกลั้วหัวเราะ

ในวันที่ทางบ้านรู้ข่าวเรื่องโคนรีโทร์ เองสารภาพผิดด้วยสีหน้าสลด น้ำเสียงอ้อๆกับแม่ของเขาว่า เขาปรับตัวกับการเรียนมหาวิทยาลัยไม่ทัน โดยขอโอกาสอีกครั้งหนึ่งสำหรับการเริ่มต้นใหม่

“แม่ก็บ่นๆนิดหน่อย ตามลโคล์ของแม่ เราบอกว่า ปรับตัวไม่ทันอย่างโน้นอย่างนี้ ก็โอเค เอาใหม่ เริ่มกันใหม่ เรียนมันที่เดิมนั้นแหละ คณะเดิม สาขาเดิม จากที่อยู่กับแคที่วางน้ำ ตอนหลังย้ายมาอยู่หอแถวสุทธิสาร มาเรียนใหม่เกรดก็ดีขึ้น กว่าเดิม ไม่ตก ไม่เทียบเหมือนก่อน แต่ก็ยังกินเหล้าทุกวัน เพียวๆทุกวันเหมือนเดิม”

จุดหักเหในชีวิตเขาก็คือเรื่องหนึ่งก็คือ การย้ายมาอยู่หอพักคนเดียว

“ก็มันไม่มีใครมาคอยคุม ต้องสู้กับตัวเอง ต้องตื่นไปเรียนเอง ทำอะไรกินเอง แต่มันอิสระดี จะไปไหนมาไหนก็ได้ จะทำอะไรมาก็เรื่องของ

เรา มีวามากช่วงนั้น เมาแล้วตื่นไปสอบไม่ทัน เทียบไหนละ เรียนไม่ทันมันจึง
ไม่ไปสอบแค่ครั้งเดียว หมดสิทธิ์สอบ จนเรียนไม่จบ”

เองใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยถึง 8 ปีเต็ม แต่ก็เรียนไม่จบ เขาจึง
ตัดสินใจกลับบ้าน หลายคนคิดว่า เขาจะกลับบ้านมาช่วยกิจการที่บ้านเต็ม
ตัว แต่ผลออกมากลับไม่ใช่อย่างที่ทุกคนคาดคิด เขายังคงเที่ยวเตร่เหมือน
เดิม ผลาญเงินทางบ้านเฉกเช่นเคย ชำร่วย เองยังสร้างปัญหาต่างๆให้
กับแม่ของเขามากขึ้น

เองดื่มหนักกว่าเดิม เที่ยวมากกว่าเดิม และเริ่มเล่นการพนัน
ฟุตบอลอย่างบ้าคลั่ง

อีกด้านหนึ่ง น้ำตาของแม่เริ่มไหลเป็นครั้งแรก!

๕๐๑

การกลับมาอยู่บ้านอย่างถาวรของเองในครั้งนี้ ไม่มีขบวนต้อนรับ
ขาวเหี้ยมเหมือนลูกหลานบ้านอื่นๆที่เพิ่งเรียนจบกลับมา ไม่มีการต้อนรับ
ด้วยรอยยิ้มและความอบอุ่น มีแต่เสียงคู่คำสลับกันไปมาระหว่างภาษาไทย
และภาษาจีนถึงพฤติกรรมอันเหลวแหลกที่ผ่านมาของเขา

“กลับมาตอนนั้นไม่มีอะไรเลย สุขภาพก็โทรม เงินก็ไม่มี งานก็
ไม่มี คิดเหล้าคิดบุหรี่อีกต่างหาก แหมะเราก็รักเรานะ ก็บอกว่า มาช่วยๆ
กันขายของที่บ้านเราสิคิดว่า ไม่ต้องไปไหนแล้ว เราก็ซาบซึ้ง มีแหละคนเดียว
ที่ไม่กล้าบ่นเรา นอกนั้นคนอื่นๆคำฉิบหายหมด คำละ ทั้งภาษาไทย-จีน
เราก็ไม่สนใจ เรื่องของกู” ท้ายประโยคทางเสียงของเขาเริ่มก้าวร้าว

เขาขอมรับว่า เวลานั้นเป็นช่วงชีวิตที่ตกต่ำถึงขีดสุด

เองพยายามอย่างยิ่งที่จะปรับเปลี่ยนตัวเองเสียใหม่ เขาตื่นแต่เช้า มาช่วยเปิดร้าน ตกบ่ายขับรถส่งของให้ลูกค้า คำๆปิดร้านเสร็จก็มานั่งทานข้าวกับแม่

เองทำได้เกือบหนึ่งอาทิตย์ แต่ก็หยุดไว้แค่นั้น เนื่องจากสันดานเดิมเริ่มออก วิญญาณของนักดื่มเข้าสิง เขาเริ่มดื่มเหล้าอีกครั้ง หลังจากที่ไม่ได้ดื่มมานาน 2 อาทิตย์!

“ไปเจอเพื่อนที่เคยคบกันสมัยเด็ก ก็ทักทายทักคุยกันไปถึงเรื่องโน้นเรื่องนี้ นั่งคุยกันในร้านขายของชำ มันจะมีมานั่ง นั่งไปนานๆเพื่อนที่ไม่ได้เจอกันหลายปีเริ่มทยอยกันออกมา แล้วเพื่อนคนหนึ่งก็หยิบขวดเหล้ามาวางบนโต๊ะ” เขาเล่าให้ฟังถึงวันวานคล้ายกับการระลึกถึงความทรงจำในงานเลี้ยงรุ่น

วงเหล้าเริ่มบรรเลง ชีวิตของเองเริ่มบรรลัย...

“กินเหล้าทุกวันเหมือนเดิม ไปเที่ยวผับในตัวจังหวัดทุกคืน ฝากเงินแถมเหมือนเดิม ถึงจะน้อยลงแต่ก็สม่ำเสมอ กินกับเพื่อนสมัยเด็กบ้าง พาลูกน้องในร้านไปกินบ้าง กินคนเดียวก็บ่อย งานการที่บอกจะช่วยทำไม่เคยไหลหัว กลางวันนอนทั้งวัน กลางคืนแต่งตัวหล่อออกไปอีกแล้ว”

เองกลับมาเป็นเองคนเดิมอีกครั้ง เขาใช้เงินอย่างสุรุ่ยสุร่าย กินเหล้าดู เทียวสำมะเลเทเมาทุกคำคืน สร้างปัญหาความวุ่นวายให้แก่ครอบครัวเหมือนเดิมทุกอย่าง

“สารพัด แม่แล้วอาละวาดทั้งบ้านเขา ทั้งร้านเขา มีเรื่องทะเลาะวิวาทไปดีเขาหัวร้างข้างแตก โดนตำรวจจับปรับเยอะ แม่แล้วเอารถไปซึ่งชนโน่นชนนี่อีกนับไม่ถ้วน บ่นไปทั้งคืน แหม่ก็ถามมาจ่ายคามใช้หนี้ให้”

จะมีแม่สักกี่คนในโลกนี้ที่รักลูกถึงขนาดต้องกราบแทบเท้า!

น้ำตาของเองไหล เขาริบก้นลงไปกอดแม่ แม่ลูกลูนี้กอดกันร้องไห้ คนที่มาเห็นคงจะตัดสินใจลำบากว่ามันเป็นภาพที่น่าเวทนาหรือเป็นภาพที่สวยงามกันแน่

“ตั้งแต่วันนั้นมาผมเลิกทุกอย่าง หยุดทุกอย่าง ไม่เอาแล้ว ผมจะใช้หนี้ให้จนเกลี้ยง ผมเปลี่ยนตัวเอง ลงบเสงี่ยมลง”

เองลด ละ เลิกอบายมุขทุกอย่างเพื่อแม่และเพื่อตัวเขาเอง

เขาคัดจิตใจเดินทางเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ในเวลาต่อมา

๒๐๐๔

“ช่วงนั้นจำได้ว่า อีกอาทิตย์หนึ่งจะเข้าพรรษา เราก็ลองมานั่งคิดๆ ช่วงนั้นจดเหล่าได้แล้ว ช่วยงานบ้างเล็กน้อย แต่ชีวิตยังอยู่กับที่ อยู่นิววันๆ ไม่มีแก่นสารอะไรเลย เลยกดกลางบวช เพื่ออะไรมันจะดีขึ้น แล้วไหนๆเราก็บวชแล้ว บวชเข้าพรรษาไปเลยดีกว่า เขามองว่า ถ้าสักตอนช่วงเข้าพรรษาจะบาป เลยกบวชยาวไปเลย จะได้ถือโอกาสงดเว้นบาปด้วย ไปๆมาๆ กว่า จะสึกก็ออกพรรษาของอีกปีหนึ่งพอดี”

จากที่เองตั้งใจจะบวชแค่พรรษาเดียว กลับกลายเป็นสองพรรษา!

“ตอนแรกกะบวชพรรษาเดียว พออยู่ไปนานๆมันเริ่มชิน มันสบายใจกว่า บวชอยู่วัดมันรู้สึกร่มรื่น ไม่ต้องไปจุ่นวายอะไรข้างนอก มีเวลาให้วางแผนอะไรต่อมิอะไรเขอะเขอะ อยู่วัดเราก็ไม่ได้นั่งอยู่เฉยๆ เราหาหนังสือธรรมะมาอ่านนิดๆหน่อยๆ เราสวดมนต์ ไหว้พระ คุยกับพระรูปอื่นๆ ได้ความรู้ไปอีกตะหาก”

เขาพูดเต็มปากว่า ไม่มีสิ่งใดในโลกนี้มาชักจูงเขากลับไปหามันได้อีกแล้ว

ช่วงนี้ถือว่าเป็นช่วงชีวิตที่สมบูรณ์ที่สุดของเขา เขามีเวลาให้กับครอบครัวเสมอ กิจการชายกัณฑ์ของครอบครัวที่เคยคืออยู่แถวกลับคิดและมันคงมากขึ้นไปอีกตั้งแต่ที่มีเจ้าแก๊งหนุ่มคนนี้มีมาควบคุมดูแล เขาได้รับความไว้วางใจจากทุกคนในตระกูล ใครมีปัญหาหรือต้องการความช่วยเหลือต่างก็มาพึ่งพาเฮงอยู่บ่อยๆ เพราะไม่เคยมีใครได้รับการปฏิเสธกลับไปเลยแม้แต่คนเดียว

“ชีวิตตอนนี้ดีมาก ลงตัว ทำแต่งานตลอด เวลาว่างก็ไปหาซื้อหนังมาดู ชื่อเพลงมาฟัง วันไหนนึกครึ้มก็ชวนที่บ้านไปพักผ่อนที่เชียงใหม่บ้าง ระวังของบ้าง บ้านญาติเราทั้งนั้น วันไหนเบื่อๆขับรถเข้ากรุงเทพฯ ไปหาซื้อของที่เรอยากได้ เงินมีใช้เหลือเฟือ” น้ำเสียงสดใสของเฮงฉายภาพความสุขออกมาให้เห็นเป็นฉากๆ

เป้าหมายในชีวิตของเฮงในตอนนี้คือ การสืบทอดกิจการทางบ้านและอนาคตของครอบครัว

“ตอนนี้ผมคบกับผู้หญิงคนหนึ่งมาได้ปีกว่าแล้ว ลูกพี่ลูกน้องผมแนะนำให้รู้จัก เขาเป็นพยาบาล เคยพามาหาหมะ มาหาญาติเราหลายครั้งแล้ว อีกไม่นานคงมีข่าวดี ส่วนเรื่องเป้าหมายในอนาคตก็ขอทำงานของครอบครัวนี้ต่อไปแล้วกัน มันสืบทอดกันมานานแล้ว”

๕๖๐๔

นิยามของคำว่า 'ลูกผู้ชาย' หมายความว่าอะไร ? ทุกคนคงให้คำตอบไม่เหมือนกัน หลายคนหลายความคิด ต่างคนต่างจิตต่างใจ แล้วแต่ว่าเราจะสรรหาความหมายอะไรให้กับชีวิต

บางคน ตามหาความหมายของนิยามนี้มาทั้งชีวิต เพียรหาเท่าไรก็หาไม่เจอ

ความหมายที่แท้จริงของพวกเขาคงซับซ้อน ยากที่จะเป็นไปได้ และไกลเกินที่จะไขว่คว้า

มันคงไม่สำคัญเท่าไรหรอก ถ้าเราจะมัดแค่แสดงพลังแห่งความเป็นลูกผู้ชายมากมายหลากหลายรูปแบบให้คนอื่นได้เห็น

มันสำคัญตรงที่ว่า ตัวเราเองพอใจกับมันหรือเปล่า ?

เช่นเดียวกับเรื่องที่เกิดขึ้นในชีวิตของเฮง เขาลด ละ เลิกอบายมุขทุกอย่างเพื่อแม่ของเขา เพื่อตัวของเขา ซึ่งเขาพอใจที่จะทำ

ในความคิดของเฮง เขาย่อมเป็นลูกผู้ชายตัวจริง

เพราะไม่ใช่เพียงตัวเขาเท่านั้นที่จะตัดสินความเป็น 'ลูกผู้ชาย' ของตัวเอง แต่ทุกคนที่อยู่รอบข้างต่างก็ยืนยันและยอมรับในตัวลูกผู้ชายที่ชื่อ 'เฮง' คนนี้

เรื่องเล่าย้อนเล่า

ครั้งหนึ่ง

เมื่อลูกย้อนพ่อ

เรื่อง : เอกจิต สว่างอารมณ์

คุณคิดว่าผู้ชายคนหนึ่งที่เคยดื่มเหล้ามาตลอดเกินกว่าครึ่งชีวิต จู่ๆ วันหนึ่งก็คิดจะเลิกเหล้า อะไรที่ทำให้เขาตัดสินใจเช่นนั้น?

๒๐๐๘

เป็นของวันธรรมดา ที่แสงตะวันถูกบดบังด้วยเมฆสีควันบุหรี ละครเคล้ากับบรรยากาศในถนนเมืองกรุงที่เต็มไปด้วยไอควันสีเทาที่ดู เหมือนเข้ากันกับสีท้องฟ้าในเวลานี้ (แ่่ง บัดจบที่สุด) หมออาศัยรถมอเตอร์ไซด์ รับจ้างลัดเลาะไปตามถนน เพื่อพบกับ “สีทอง” หญิงใหญ่วัย 53 ปี ซึ่ง ครั้งหนึ่ง สุราเป็นเหมือนเพื่อนสนิทที่เขาต้องพบเจอกันแทบทุกวัน หรือ อย่างน้อยก็สัปดาห์ละครั้ง

พี่ทอง เริ่มต้นเล่าเรื่องเหล่านี้ เมื่อครั้งที่กินแอลกอฮอล์คูล์งใน
สายเลือด และลมหายใจ “ที่เริ่มดื่มตั้งแต่อายุ 15 ตอนนั้นก็เหมือนวันรุ่น
ทั่วไปที่เริ่มดื่มสุราก็เพราะเพื่อนชวน แล้วก็ดื่มมาตลอด พออายุ 18 เริ่ม
ทำงานหาเงินเองได้ ยิ่งดื่ม ยิ่งเที่ยวเลย เรื่องดีกันสมัยวันรุ่นเป็นเรื่องปกติ
มาก เวลากินเหล้าไม่ได้ตีกัน มันไม่สนุก” ประโยคหนึ่งที่ยืนยันได้ว่าฤทธิ์
ของสุราที่ทำให้เกิดเหตุวิวาท เนื่องจากขาดสติยังคงยืนยันมาตลอดไม่ว่า
จะผ่านมาก็สิบปี ด้วยการดื่มที่เขาบอกว่าคล้ายกับอาการของคนติดบุหรี่
เมื่อถึงเวลาที่จะอยาก ไม่ว่าจะยังไงก็ต้องหาเรื่องตั้งวงดื่มจนได้

“เมื่อเหล้าเข้าปาก ความอยากไม่มี” ประโยคสั้นๆที่เขาอธิบายว่า
ไม่มีเรื่องอยากของคนที่กำลังเมา หลงเคลิ้มในฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ ไม่มีเงิน
ก็หาเงินมากินได้ อดข้าวเพื่อเอาเงินมากินเหล้า บางครั้งถึงขนาดไม่มีเงิน
กิน ยังหน้าด้านขอเข็นควัวก่อนได้ “ความอยามันหายหมด” เขาว่า

ด้วยความศึกษาคณะของหนุ่มวัยออกร่วง ที่หลงเคลิ้มในกลิ่น และ
บรรยากาศของการว่าสุราที่มีกฏอ้างว่าสามารถหลบหนีปัญหา สร้าง
ความครื้นเครง จึงทำให้สติที่ควรมีหายไป

“ตอนที่ดื่มก็ไม่ได้รู้สึกนะว่าดื่มแล้วมันจะเลวร้ายอะไร ก็กินไป
สนุกอย่างเดียว ไม่คิดด้วยว่ามันจะส่งผลถึงสุขภาพ คงเป็นเพราะยังหนุ่ม
ร่างกายยังดี ดื่มไปแล้วร่างกายยังเก็บอาการได้ แต่พอ 30 กว่านะ เริ่มมี
อาการนอนไม่อยากตื่น ถึงที่ทำงานปวดหัว หลงลืม โบราณี้มีแต่ปวดหัว
ปวดท้อง เลยเริ่มเพลากการดื่มลงไป เดือนที่จะดื่มวันทำงานเปลี่ยนเป็นมา
ดื่มศุกร์-เสาร์แทน”

แม้จะดื่มน้อยลง แต่ก็ยังคงเมาเหมือนเดิม พี่ทองเล่าด้วยสีหน้า
ปนรอยยิ้มเมื่อทวนนึกถึงวันวานที่ครั้งหนึ่งทำให้เขาเมาจนหมดสภาพ ว่า

“ไปกินกันที่บ้านเพื่อน แล้วเมามากถึงขนาดตื่นมากลับบ้านไม่ถูก จำทางไม่ได้ อยู่ในสภาพที่นอนจมกองอ้วก ตื่นกันแบบกูรักมึง มึงรักกู ตื่นเพื่อูกินกันหลายกลม ช่วงตื่นมันสนุก แต่ตอนเมาแล้วทุกข์สุดๆ มันกระวนกระวาย พี่มันเหยงไปมา เหมือนโลกหมุน ยิ่งตอนตื่นมาเห็นตัวเองอยู่ในสภาพนั้น ผมเลอะไปด้วยอ้วก นึกแล้วก็คอยตัวเองไม่ได้”

สิ่งที่อยู่คู่กับสุราคืออุบัติเหตุ เป็นความจริงที่คอเหล้ามักเจอกันทุกคน กลุ่มใหญ่คนนี้ก็เช่นกัน ครั้งที่ทำให้เขาเกือบเสียชีวิตก็เมื่อตอนที่เขาขับรถกลับจากการดื่มสุราสังสรรค์กับเพื่อนที่เรียนวิทยาลัยการอาชีพแห่งหนึ่งย่านบางปะกง เป็นการดื่มหลังเลิกเรียนแล้วเขาต้องขับรถกลับบ้านโดยใช้เส้นทางสายมอเตอร์เวย์ ด้วยความเร็ว 120 กม./ชม. เขาหลับใน “มันอยู่ดีๆ ก็วูบไป ถ้าคอนั้นเกิดอุบัติเหตุคงไม่เหลือแน่ๆ พอได้สติรีบหักเข้าซ้าย ทักหลับเลย แล้วค่อยขับกลับบ้าน” โชคยังเข้าข้างที่ทองที่ไม่เกิดความสูญเสีย เพียงแค่เป็นสัญญาณเตือนให้เขาเริ่มรู้ตัวว่าเมื่อเมาแล้วอย่าขับ เพราะโชคอาจไม่ได้ยืนอยู่ข้างเขาอีกครั้ง

๒๖๘

“แล้วเพราะอะไรถึงคิดเลิกเหล้า” ประโยคคำถามที่ผมเตรียมถามกลุ่มใหญ่ผู้นี้ตั้งแต่เมื่อแรกที่คุยด้วย

“พออายุมากเราเริ่มเห็นถึงผลเสียของมัน ทั้งสุขภาพที่เริ่มแยลง เพื่อนหลายคนตายเพราะเหล้า เรียกได้ว่า เมื่อก่อนที่บอกว่ ‘กูรักมึง มึงรักกู ตื่นเพื่อูก’ มันเหมือน ‘กอดคอกันดื่ม กอดคอกันตาย’

“เวลาเหล้าเข้าปากแล้วเอาทุกอย่าง ทั้งเรื่องผู้หญิง ครอบครัวยุค
มีปัญหาไปด้วย ผมกลับถึงบ้านก็ทะเลาะกับเมีย คือเราผิดเอง ตอนมา
อะไรก็ไม่ถูกใจ เขาพูดดีเราก็ฟังเป็นเขาพูดประชด มันรบกวนคาไปหมด
ผู้หญิงเขาทนพฤติกรรมเราไม่ไหว สุดท้ายก็ต้องเลิกกัน”

ด้วยนานาเหตุผลที่ทำให้ชายวัย 50 กว่ายุคต้ม คงไม่ต้องสาธยาย
ถึงพิษร้ายของสูรกายสีน้ำชานี้เพิ่มเติม แต่เหตุผลหนึ่งที่เขายอมรับว่า เขา
ต้องเลิกเหล้าก็เพราะลูก

ด้วยสัญชาตญาณของความเป็นพ่อย่อมอยากเห็นลูกเป็นคนดี
ประพฤติตัวดี การอบรมสั่งสอนลูกจึงเป็นเรื่องปกติวิสัยที่ชายผู้เป็นพ่อ
คนหนึ่งจะพึงกระทำกับลูก แต่เมื่อคำสอนถูกย้อนกลับ มันเสมือนเป็นการ
ตบหน้าเขาเข้าอย่างจัง!

“เราสอนให้เขาอย่าดื่มสุรา ก็พูดไม่ได้เต็มปากเพราะตอนนั้นเรา
ก็ยังดื่มอยู่ พยายามยกตัวอย่างให้เขาเห็นถึงอุบัติเหตุตามช่วงหน้าเทศกาล
ต่างๆ แต่พอเราโดนเขาย้อนถามว่า ‘พ่อยังทำไม่ได้เลยมาบอกอะไรลูก’
เราเลยต้องเลิกเพื่อที่จะสอนเขา” เหมือนแสงสว่างที่ส่องลอดออกมาจาก
เมฆยามสิ้นสายฝน เขาเลือกใช้ช่วงเข้าพรรษาเมื่อปีที่แล้วเป็นจุดเริ่มต้น
ของการงดเหล้า เมื่อมีใบปฏิญาณตนงดเหล้าเข้าพรรษา ของมูลนิธิสื่อเพื่อ
เยาวชนมาให้ร่วมลงชื่องดเหล้าช่วงเข้าพรรษา เขาจึงตั้งใจแน่วแน่ว่าจะ
ลองงดดูสักครั้ง

“ไม่เริ่มก็ไม่รู้ เริ่มแล้วถึงรู้” เขายกสิ่งที่ได้เรียนรู้หลังจากความ
ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะงดเหล้าว่าเรื่องงดเหล้า ใจต้องมาก่อน ถ้าใจพร้อมก็
ไม่ยากที่จะเลิก อาศัยการตั้งใจแน่วแน่ บวกกับการออกกำลังกาย กิน

ผลไม้ มันทำให้ไม่มีอาการอยากเหล้า “พอผมออกกำลังกาย แล้วกินผลไม้
ด้วย มันทำให้ท้องอืด กลับบ้านมาก็เพื่อย อยากพักผ่อน เรื่องเที่ยว ตึ้ม
เหมือนก่อนก็ค่อยหายไป”

พี่ทองยอมรับว่าหลังจากออกพรรษามาก็ยังมีตึ้มบ้าง คางงาน
สังคมที่มีการนัดหมายเชิงธุรกิจ แต่ทั้งความถี่ และปริมาณลดลงจากแต่ก่อน
มาก เขามีกฎไว้ว่าตึ้มพอหอมปากหอมคอ และไม่ตึ้มจนขาดสติ “เลิกเหล้า
เหมือนเล่นกีฬา รุ่งๆจะให้เลิกเลยไม่ได้ ก็เหมือนเล่นกีฬาแหละ รุ่งๆก็อยาก
จะหักโหมเล่น ร่างกายก็ช้ำ กล้ามเนื้อก็เจ็บ ต้องค่อยเป็นค่อยไป”

อย่างน้อยสิ่งที่ย้ำในอดีตอย่างพี่ทองก็ภูมิใจที่ความระอวยใจ
ต่อลูกทำให้เขาเปลี่ยนแปลงชีวิตตนเอง เป็นพ่อคนใหม่ได้ ไม่ใช่เป็นปีศาจ
สุราอย่างวันวาน

ขอบขอบคุณ คุณทอง คำเขียน ที่กรุณาให้ข้อมูล
มูลนิธิสื่อเพื่อเยาวชน ผู้จัดทำ www.stopdrink.co.th
ที่เอื้อเพื่อข้อมูลรายชื่อผู้ประกาศคนเพื่องดเหล้าเข้าพรรษา

ปล่อยนก

จากกรง

เรื่อง : วลัยนันท์ แฉ่งสว่าง (อีฟ)

ใกล้จะถึงวันสำคัญทางศาสนาเมื่อไร ฉันก็ต้องไปทำหน้าที่ชาวพุทธที่ดี ไปทำบุญที่วัด สักบาตร เวียนเทียน เปลี่ยนดอกไม้พระพุทธรูป และสวดมนต์ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่น่าเบื่อสำหรับฉันเมื่อสมัยยังเยาว์ เพราะต้องทำตามที่อยู่ใหญ่โห่รวานอยู่เสมอ “ไม่เห็นจะสนุกเลย” เป็นคำบ่นที่ฉันกล่าวกับผู้ใหญ่ แต่ฉันกลับชอบที่จะไปปล่อยนก ปล่อยปลา ปล่อยเต่า เพียงแค่นึกถึงการได้ช่วยชีวิตสัตว์เล็กๆ ที่ไม่มีทางต่อสู้ มันช่างมีความสุขเสียจริง

ชีวิตช่างเมื่อฟ้าไม่สว่าง

ช่าง ชายวัยรุ่นที่คิดว่าต้นเหตุของการล้มเหลาคือค่านิยมที่รุ่นที่สอนรุ่นน้องในมหาวิทยาลัยให้ดื่ม สิบทอคต่อกันไปเป็นประเพณี ทำให้ชีวิตการเรียนของเพื่อนในคณะหลายคนต้องจบสิ้นลง ภายในเวลา 1 ปี โดยที่โทษใครไม่ได้ การเรียนช่วงแรกๆ หรือชีวิตน้องใหม่ เรียกว่าเรียน

พอให้ผ่านไป ไป ไม่ได้ตั้งใจเรียน แต่ก็รอดพ้นการวิโถรมาได้อย่างหวุดหวิด แต่เมื่อเหล้ากลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ช่วงเวลา 4 ปีคงไม่พอเสียแล้ว ท่ามกลางเสียงแซ่ซ้องสรรเสริญจากรุ่นน้อง และรุ่นพี่ ท่ามกลางเหล้ายอคนมนุษย์หรืออะไรที่ใช้เหล้าเป็นอาวุธในการต่อสู้กลางสมรภูมิของชีวิต

“ผมเริ่มกินเหล้าตอนช่วงเข้ามหาวิทยาลัย เริ่มรู้จักคนมากจากการทำกิจกรรมในคณะ เสร็จแล้วก็ไปกินเหล้ากัน ไม่ได้เที่ยวจริงจัง ก็กินตามที กินเองไม่เป็น มันเป็นจุดเริ่มต้น พอขึ้นปี 3 เริ่มโค่นบ่อยก็เริ่มหากินเอง เริ่มเที่ยว ไปกินตามร้านเหล้าที่คนกินเยอะๆ ถ้าพี่เขาไม่กินเราอยากกินก็ชวนเพื่อนไปกิน” ช่างเริ่มเล่าจุดเริ่มต้นที่ทำให้มาผูกพันกับเหล้า

เมื่อขึ้นชั้นปีที่ 3 เป็นช่วงของความเปลี่ยนแปลงจากเด็กเรียบร้อยคนหนึ่ง ที่แต่ก่อนใช้ชีวิตกลางวัน-อ่านหนังสือ เรียน เล่นกีฬา กลางคืน-นอน กลายเป็นกลางวัน-นอน (แองค์) กลางคืน-ออกหากิน (เหล้า) ชีวิตประจำวันวนเวียนเพียงเท่านี้

“ถ้ากินเหล้าแล้วเราจะไม่ค่อยได้คิดอะไรมาก กินเหล้าเสร็จแล้วก็อยู่ไปวันๆ ตื่นขึ้นมาก็เมา แองค์ พอหิวก็หาอะไรกิน กินเสร็จก็นอนพัก พอเย็นๆ ก็อยากกินเหล้าอีก ไม่ได้ทำอะไรมากแค่ละวัน” คำบอกเล่าทำให้นึกเสียดายเวลาที่ถูกใช้ไปอย่างเปล่าประโยชน์ในแต่ละวัน

ฉันสังเกตเห็นริ้วรอยแผลเป็นที่บนใบหน้าคมเข้มของเขา นั่นคงเป็นแผลเป็นที่ได้จากการเมาอย่างที่เขาบอก

“รดลัมครับ นั่นเป็นครั้งแรกที่รดลัม คืนนั้นกินตั้งแต่หัวค่ำที่ร้านเหล้าหน้าหอ ที่กินกันเป็นประจำ ตอนนั้นกินติดต่อกัน 3 อาทิตย์นะ

กินกันตั้งแต่ 1 หุ่น จนกระทั่งตึกๆ ประมาณตี 3 ก็ขับรถมอเตอร์ไซด์ มาดูบ้านแทน แล้วก็ขับกลับ ขับมาแล้วยังจำได้ แต่ขากลับจำไม่ได้ รู้ตัวอีกทีก็มีคนมาปลุกว่า “เอ้อ พี่ครับๆ ไปโรงพยาบาลครับ” มันลืมไม่รู้ตัว ตื่นมาอีกทีที่โรงพยาบาลก็มาปลุกเรา”

รถล้มคราวนั้นทำให้ข้างใต้บาดเจ็บบนใบหน้า และแผ่นหลังบวม ปูดอยู่เป็นเวลานาน เนื่องจากไกลไปตกลงตรงริมถนน แต่ก็ไม่ทำให้ข้าง รู้สึกรู้สึกอะไรมากไปกว่าความเจ็บปวดชั่วคราว ที่เจ้าตัวไม่ได้เอาใจใส่มากนัก หากแต่แผลและความเขามันกลับเป็นสิ่งสำคัญยิ่งกว่า

“เชื่อไหมว่าหยุดกินเหล้าได้แค่ 2 วัน วันต่อมาก็ยังไปเที่ยวต่อ หน้าก็ยังเป็นแผล ช่วงนั้นยัง PEAK อยู่ ยังไม่ได้คิดจะเลิกอะไรเลย ยังสนุกกับการกินมากๆ”

ฉันมองออกไปข้างนอก ในยามค่ำคืนมีรถอยู่บางตา เห็นเด็ก วิัยรุ่นขับมอเตอร์ไซด์ แซงคันอื่นไปอย่างรวดเร็ว เด็กคนนั้นทำไปเพราะ ความคะนอง หรืออาจด้วยปริมาณแอลกอฮอล์ที่สูงเกินกว่าจะควบคุมสติ อยู่ได้ แล้วถ้าความคึกคะนองบวกกับเหล้าละ อะไรจะเกิดขึ้น...

“ไม่นานก็มีอุบัติเหตุครั้งที่ 2 ช่วงนั้นผมทำงานกิจกรรมหนัก ไม่ค่อยได้นอน วันนั้นเป็นวันศุกร์ต้องทำเรื่องแข่งกีฬา เชื่อมสัมพันธ์กับ คณะอื่น พอไปประชุมกลับมาแล้ว รุ่นพี่ก็ชวนไปกินเหล้า วันนั้นจำได้ว่ากินเหล้าไป 2 แก้ว แล้วก็เมา จำอะไรไม่ได้อีกเลย แต่พวกรุ่นพี่บอกว่า กินแล้วผมเดินไปทั่ว ไล่ระนั่นไล่ระนี่ พอไหลอีกทีก็มาอยู่โรงพยาบาล แล้ว ปรากฏว่าสลบไป 2 คืน ผมขับมอเตอร์ไซด์ขณะโดยไม่ได้ใส่หมวก กับนี่อ คตอนล้มเอาหัวลง พอตื่นขึ้นมาจะรู้สึกปวดหัว โชคดีที่ X-Ray แล้ว สมองปกติ ไม่กระทบกระเทือน ไม่มีแผลเป็นภายนอก มีแต่ก้านเนื้อ

คออีกเสบซึ่งก็ส่งผลมาจนถึงปัจจุบันนี้ เวลานอนผมจะนอนนอนสูงไม่ได้ ต้องนอนหมอนต่ำๆ ตอนนั้นหมอบอกให้ทำกายภาพบำบัด ประมาณ 3 ท่า แต่ก็ไม่เคยทำเพราะขี้เกียจ ตอนที่ล้มเนื้อต้นคอไม่ค่อยดีเท่าไร”

นอกจากนี้ยังมีอาการต่อเนื่องมาคือ โรคภูมิแพ้ที่ตา หลายคนอาจไม่เคยได้ยิน ไม่อยากเชื่อว่าสาเหตุมาจากแอลกอฮอล์เช่นเดียวกับข้างที่ไม่เชื่อจนกระทั่ง...

“วันนั้นมีงานไหว้ครูที่ภาควิชา แล้วกลางวันก็มีกินเหล้า เราก็ไปกิน พอเข้ามาก็รู้สึกแสบๆ ตา เราก็ไม่ได้สนใจ แต่พอตอนเย็นมันก็ยังไม่หาย เลยไปซื้อน้ำตาเทียมมาหยอดตาก็ไม่หาย พอตื่นมาก็เป็นอีก ไปหาหมอ หมอบอกว่าแพ้ อาจเป็นพวกแพ้แสง แพ้ฝุ่น เราก็เอายามากิน เอายามาหยอดคอนแรกๆ ก็หาย ไม่คิดว่ามันเริ่มจากเหล้า ก็มีอยู่วันหนึ่ง เราไปกินเบียร์ พอตื่นมาก็เป็นอีก เราก็เลยแปลกใจว่าหรือจะแพ้แอลกอฮอล์ เลยไปถามหมอ หมอบอกว่ามันมีฤทธิ์กระตุ้นให้เกิดอาการแพ้มากขึ้น เร็วขึ้น”

ปลายทางไม่สมหวังอย่างที่คิด จากเหตุการณ์รณรงค์ครั้งที่ 2 เป็นช่วงเวลาสำคัญคือ ช่วงเทอม 2 ของชั้นปีที่ 4 เทอมสุดท้ายของการเรียนในมหาวิทยาลัย ทำให้เขาต้องสูญเสียเวลาในการเรียนไปหลายสัปดาห์ กลับมาอีกทีในสภาพที่ไม่เต็มร้อย มีอาการปวดหัวและปวดคออยู่หลายครั้ง จึงไม่พร้อมที่จะเรียน ข้างจึงไม่ได้จับพร้อมเพื่อน ต้องเลื่อนไปอีก 1 เทอม ในช่วงนี้เกิดอะไรขึ้นกับข้าง จนทำให้เขาเปลี่ยนไป...

“พอรณรงค์ครั้งที่ 2 ผมเริ่มไม่กินเหล้า แล้วก็ขี้เกียจไปกิน ทำไม

ต้องไปกินเหล้ามาให้รอดล้มอย่างนี้ แต่ก็ยังไม่ได้เลิกเด็ดขาด ยังมีไปกินบ้าง พอไปวชตอนช่วงปิดเทอมจบปี 4 แล้ว ไปเจอสังคมนิกแบบหนึ่ง เป็นสังคมนักทำงาน สังคมชาวไร่ชาวนา และเราได้ใช้เวลาในช่วงที่เราไม่ได้กินเหล้า เราตื่นเช้า เรารู้สึกว่ามีความสุข ชีวิตมันสงบนะ เบาสบาย สดชื่น พอกลับมาเรียน ไปกินอีกที เริ่มกินเหล้าไม่ร่อยแล้ว มันคือจุดหักเหของความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น”

การไปกินเหล้า(ฉบับ) ๑๖๖๘
๒๐๑๘

คำบอกเล่าจากเพื่อน

“เวลากินเหล้าแล้วเขาลอกคราบจากคนเรียบร้อยกลายเป็นคนเจ้าชู้ จับผู้หญิงไปทั่วบ้าน พอวันต่อมาบอกจำอะไรไม่ได้ ใครจะไปเชื่อ แล่นไปนั่งคุยกับแฟนเพื่อนทั้งคืนหน้าตาเฉย เวลากินเหล้าสร้างวีรกรรมไว้เยอะ” (อีฟ)

“ตอนเมาข้างจะมีความมุ่งมั่นสูงมาก จะลากผู้หญิงที่ชอบมาคุยด้วยให้ได้ ค่อนข้างจะดี๊ ชอบโยนโทรศัพท์ ต้องไปเก็บซากโทรศัพท์มาประกอบใหม่ พูดยากฟังไม่รู้เรื่อง แต่ไม่ไว้วางใจ” (บอล)

“พอเมาต้องหามไปส่งที่ห้อง เคี้ยวขั้วبردไปล้มอีก หนักสุดๆ ตอนเมามากๆ มันไม่ค่อยรู้เรื่อง จากคนไม่ค่อยพูด สันดานดิบมันออกทีนกามด้วย” (ฝน)

คำบอกเล่าจากปากช้าง

“อย่างปกติเหาะไม่ได้ ก็เหาะได้ เรียกว่าขาดสติ อยากรทำอะไร

ยังหักดิบเลยไม่ได้ แต่พอได้ห่างออกมาช่วงหนึ่งแล้ว เราก็ตัดสินใจได้แล้ว
ว่าเราจะไม่ดื่มอีก เพราะเราได้ใช้ชีวิตอีกแบบหนึ่ง “ซึ่งมันรู้สึกดีกว่า
สบายใจกว่า สบายตัวกว่า สบายหัวกว่าด้วย”

กิจวัตรประจำวันจากแต่ก่อนนอนแองค์แล้วก็ตื่นขึ้นมากินเหล้า
ต่อ วันนี้ช่างเปลี่ยนมาใช้ชีวิตของตัวเองอย่างคุ้มค่า เขากลับพบว่าวัน
เวลา 1 วัน สามารถทำอะไรได้มากมาย กลางวัน-เย็น ออกกำลังกาย
อ่านหนังสือ ทำงานบ้าน กลางคืน-นอนแต่หัวค่ำ มีโลกใหม่ที่สดใสขึ้น

“ผลดีอีกอย่างของการเลิกเหล้าคือทำให้สุขภาพเราดีขึ้น พอเลิก
เหล้าแล้วหันมาออกกำลังกายมากขึ้น ได้ออกกำลังกายตอนเย็น พอตื่น
เช้าแล้วรู้สึกปลอดโปร่งขึ้น สดชื่น ใช้เวลาคุ้มค่ามากขึ้น ดื่นแต่เช้าทำ
งานบ้าน ทำความสะอาดห้อง อยากอ่านหนังสือก็เข้าห้องสมุด เรามี
ความรู้สึกว่าอยากอ่านจริงๆ นะ ซึ่งแต่ก่อนเราอ่านนิศงๆ หน่อยๆ ลึกพัก
ก็หมดกำลังใจ เปลี่ยนไปทำอย่างอื่น แต่ตอนนี้เรามีเวลาทำสิ่งที่ชอบ
มากขึ้น”

ใช่แค่สุขภาพเท่านั้นที่ดีขึ้นหันตาเห็น การเรียนเทอมสุดท้าย
(ชั้นปีที่ 5) ในช่วงที่เลิกกินเหล้า ก็กลับดีขึ้นกว่าเพื่อนที่จบไปก่อนเสียอีก
นั่นก็เกิดจากแรงกดดันที่อยากจบให้ได้ และกำลังใจจากหญิงสาวสวย
นักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ซึ่งพบรักกันที่ฟิตเนสเมื่อช่างหันมาเล่นกีฬา
เพาะกาย ทำให้เป็นที่อิจฉารของเพื่อนๆ หลายคน

ชีวิตของช่างทำให้ฉันนึกถึงนก คงถึงจังหวัดได้เวลาที่นกจะ
บินออกจากกรง กรงนั้นอาจไม่ใช่กรงทองสวยงาม หากแต่เป็นกรง
ของอบายมุขที่มีสนิมเกาะอกรังมานาน วันนั้นนกตัวนั้นออกมาบินอย่าง
เสรี และพบกับชีวิตอิสระอีกครั้งหนึ่ง

ฉันรู้สึกดีใจที่เราเสียชี๊เม่า ไม่เอาถ่าน ชาลลดีไป 1 คน

แต่ได้คนดี สุขภาพร่างกายแข็งแรงกลับคืนมา

ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะพระพุทธรูปศาสนา มีช่วงเวลาเข้าพรรษา 3 เดือนให้เราชาวพุทธได้ทำความดี ได้ระลึกถึงสิ่งที่ดีงาม อยู่ในศีล และมีสมาธิอยู่เสมอ เมื่อนั้นเราก็จะเกิดปัญญา ความรู้ที่เกิดขึ้นได้ด้วยตัวเราเอง เช่นชีวิตของช้างเป็นตัวอย่าง...

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

เรื่อง

“เหล่าความเชื่อ- บ่อเคยสว่าง”...

เรื่องโดย ศรารุช คีตมื่นไวย์

“สาวกระโปรงเทียน มีอนิไปเรียนแล้วบ้อ ไปตอดโรงเรียนบ่น้อ
หรือแม่ไปรอผู้บ่าว”....

เสียงคววญเพลงที่เอ็ดอิงมาจากหอพักชายซึ่งก่อตัวด้วยปูน
ขนาดสองชั้นแบ่งกันเป็นห้องไม้ที่ตารางเมตรในชอยรวมค่าแห่ง 127 แม็ก
หนุ่มเมืองร้อยเอ็ดวัย 25 ปี คือเจ้าของคันเสียง เขามีใบหน้าร้านเหล้า
ขณะที่เพื่อนร่วมวงสุราเป็นคอวีลประสาน สำหรับคนในหอพักอาจรู้สึก
เอื่อมระอาจนซาชินกับคอนเสิร์ตของหนุ่มผู้นี้ แต่เข้าพรรษานี้เสียงเพลง
หมอลำที่หลายคนเอื่อมระอาจะหายไป

“ไอ้ซีเภา ไอ้ซีหมาคนเก่าจะไม่อี๊กต่อไป” ชายหนุ่มตั้งสังจะ
พร้อมกับจรดขอบแก้วที่มีน้ำอำพันกับริมฝีปาก

1. บักทำน้อย

เม็กเป็นลูกคนแรกของครอบครัว เขามีน้องสาวหนึ่งคน พ่อแม่ประกอบอาชีพทำนา ฐานะทางครอบครัวมีความจนเป็นทั้งศัตรูและเพื่อนตลอดเวลา เขาเติบโตในหมู่บ้านเล็กๆบนผืนดินอีสานที่ไม่เคยมีบุคคลสำคัญในกระทรวงาซึ่งนับว่าอีชนาคใหญ่กว่าสุคนาเหลียวแล เมื่อครั้งตื่นเท่าผ่าหอยบักทำน้อยเคยตั้งคำถามกับพฤติกรรมของผู้คนในหมู่บ้านว่าทำไมต้องกินเหล้า... เมื่อข้อสงสัยก่อตัวมากขึ้น เขาจึงได้รับคำตอบจากแม่ว่าเป็นความเชื่อของคนเผ่าสืบต่อกันมา หากเหน็ดเหนื่อยจากการทำงานต้องกินเหล้าเพื่อคลายเส้น

เพื่อนของเม็กในหมู่บ้านหลายคนเริ่มล้มรลเหล้าสาโทด้วยอายุเพียง 11 ปี ส่วนหนึ่งเพราะอยากทดลองตำนานของคนเฒ่าในหมู่บ้าน แต่สำหรับเขากลับออกสสารที่ช้ากว่าเพื่อนๆในรุ่นเดียวกัน โดยเริ่มทำควมรู้จักกับเหล้าขาว 40 ดีกรีเป็นครั้งแรกเมื่อวัย 14 ปี ด้วยความอยากรู้ใคร่ลองแต่ก็ยังไม่คุ้นชินกับกลิ่นและรสชาติคลื่นเหียนของสุรา รวมทั้งราคาและการซื้อขายเหล้าขาวในหมู่บ้านง่ายเหมือน “ฉีกปลาแดกเข้าปาก”

เมื่ออย่างเข้า น.6 ด้วยเลือดหนุ่มพลุ่งพล่านและประสาทสัมผัสรับรสซึ่งคุ้นชินกับรสสุรา ทุกวันหยุดเพื่อนจะชวนเม็กขับรถมอเตอร์ไซด์ไปเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดซึ่งไม่ไกลจากหมู่บ้านนัก ควบท้ายด้วยการแวะแพริมน้ำซึ่งปลูกเป็นเชิงไม้ตัดแปลงเป็นร้านอาหารนั่งดื่มสุราให้สบายอุราก่อนกลับบ้าน

“เงินที่ใช้กินเหล้าได้มาจากแม่ให้ไปเที่ยวและเก็บออกมาจากที่ไปโรงเรียน หากมีเงินมากจะกินเบียร์กับเพื่อนประมาณ 1 ลัง หรือถ้าพอมีเงินจะกินเหล้าสีประมาณ 2 กลม หากไม่มีจริงๆจะกินเหล้าขาว 2 ขวดก็อยู่

แล้ว ตอนนั้นพ่อแม่ไม่รู้ว่ากินเหล้า พอเข้าบ้านก็จะอาบน้ำอุ่นทันที โดย
ส่วนตัวกินเหล้าแล้วอยากคุยกับเพื่อนๆไม่เคยไปโรงเรียนใคร” หนุ่มอีสาน
กล่าว

2. บักทำใหญ่

หลังเรียนจบ ม.6 ด้วยวัยหนุ่มที่ถวิลหาชีวิตเสรี แม็กคัดลिनใจ
เข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ “มีงสิเรียนไปเฮ็ดหยั่ง ออกมาหาเงินให้กูใช้ใคร
กว่าบ่” คำพูดของแม่กราดเกรี้ยวเมื่อฟังเหตุผลของลูกชายที่ต้องการจะ
ห่างอก หลังจากที่แม่ไม่เห็นด้วยเขาจึงทศท้อกับความหวัง วันเวลาเริ่ม
ผ่านไปใกล้วันที่จะปิดรับสมัครนักศึกษาใหม่ขึ้นทุกที วันหนึ่งหัวใจของหนุ่ม
อีสานก็พองโตขึ้นอีกครั้งเมื่อเห็นสื่อเช็ดสีขาวตัวใหม่ที่แม่แอบไปซื้อโดย
ไม่ให้เขารู้วางอยู่บนเตียงพร้อมกับเงินค่าสมัครเรียนและรอยยิ้มของแม่

จากชีวิตจากแรกในกรุงเทพฯของบักทำใหญ่เริ่มต้นด้วยเงินทุน
7,000 บาท ซึ่งได้จากการขายวัวของครอบครัว นานวันจากความเป็นอยู่
ตัวคนเดียวในหอพักกลับเริ่มมีเพื่อนมากขึ้น จนทำให้เขาเริ่มชดเหล้าเป็น
อาชีพ จะมีว่างเว้นบ้างก็ช่วงวันสอบ

“ส่วนมากผมจะตั้งวงเหล้ากับเพื่อนๆคนอีสานด้วยกันตอนเย็น
รอให้ตะบอลเสร็จก่อนแล้วค่อยรวมเงินกับเพื่อนๆซื้อมากินเพื่อผ่อนคลาย
แก้ปวดแก้เมื่อย เพราะมีเพื่อนหลายคนก็มีความเชื่อเดียวกัน แต่ละครั้งจะ
กินเบียร์ไม่ต่ำกว่า 3-4 ถัง เงินที่ใช้กินเหล้าได้จากแม่ส่งมาให้เดือนละ 5,000
บาท แต่ละเดือนจะจัดสรรเงินค่าใช้จ่าย ส่วนหนึ่งให้ค่าหอพักและค่าใช้จ่าย
ประจำวัน ขณะที่เงินอีกส่วนใช้กินเที่ยว หากบางเดือนออกไปกินเหล้าตาม
ลับ เงินที่เตรียมไว้ไม่พอ ต้องขอยืมเพื่อนหรือญาติที่มาทำงานในกรุงเทพฯ

ถ้ายังมีไม่ได้ก็ต้องอดข้าวอดน้ำ ยังโชคดีที่มีเงินกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา พอได้ประทังประทังให้อยู่รอด* หนุ่มโกลนบ้านแจกแจกค่าใช้จ่าย

ขณะเดียวกันแม่ซึ่งอยู่ที่ร้อยเอ็ดเริ่มสว่างรู้ในพฤติกรรมของ ลูกชายและคอยเตือนสติเสมอว่าไม่ให้กินเหล้าจนเสียผู้เสียคน ครั้งหนึ่งฤทธิ์ ของสุราสำแดงเดชจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด เมื่อหนุ่มอีสานจัดกิจกรรม รับประทานอาหารเป็นรุ่นพี่ที่ต้องสุดเหวี่ยงกับกิจกรรมดวลเหล้าขาวข้าม วันข้ามคืนโดยไม่มีข้าวตอกถึงท้องแม่แต่เม็ดเดียว วันรุ่งขึ้นจึงหลับไม่ได้สติ ไป 2 วัน 2 คืน ทำให้เขาชขาดเหล้าขาวมาจนทุกวันนี้

แม้กาลเวลาเปลี่ยนไปจากเด็กหนุ่มผู้วอดคฝินอยากจะคร่ำปริญญา มาชินจนจนเป็นจริงในวันนี้ แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนคือการดื่มสุรา

“เดี๋ยวนี้มีงานทำยังกินเหล้าเยอะกว่าเดิม เหมือนกับว่าเรามีสังคม ที่กว้างขึ้น ถ้าไม่กินถือว่าแปลก ทุกวันนี้ทำงานอาศัยค่าคอมมิชชั่นรวมแล้ว ตกเดือนละ 8,000 บาท เงินที่ใช้กินเหล้าประมาณเดือนละ 1,500-2,000 บาท อาจจะเกินกว่าที่กำหนดบ้างแล้วแต่บางเดือน ส่วนเงินที่เหลือจะเป็น ค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันและค่าห้อง ทุกวันนี้ไม่มีเงินเก็บเหลือพอส่งเงิน ไปให้แม่ เพราะเราก็ไม่พอกินพอใช้อยู่แล้ว” แม่กกล่าว

กว่า 5 ปีแล้วที่แม่กอาศัยในเมืองใหญ่ (ที่ค่าโดยสารรถไฟฟ้าแพงกว่าหยาดเหงื่อของกรรมกร) ด้านศีลธรรมก็เช่นกัน แม่กมองว่าเป็น เรื่องที่ยากในการกระทำ บ่อยครั้งเมื่อสร้างเนาเขารู้สึกจะอายในพฤติกรรม ซึ่งไม่เหมาะสมของคน ไม่ว่าจะเป็นการปัสสาวะเรี่ยราด หรือการอ้วกไม่ เป็นที่ทาง แต่ด้วยสังคมและการทำงานที่ดำเนินอยู่กลับเป็นเรื่องยากที่จะต้อง เลิกน้ำเนา(เครื่องผูกมิตร)ได้อย่างถาวร

“เงินทุกบาททุกสตางค์ที่เสียไปกับค่าเหล้าผมไม่เคยเสียคาย

เพราะถือว่าเราซื้อความสุข ซื้อความเป็นมิตรสหายในสังคมเมือง” แม็กกล่าวพลางลูบหูขยุ้ย

จากความเชื่อของคนบ้านนาซึ่งกินเหล้าต่างน้ำ คงจะมีเพียงสามเดือนในช่วงเข้าพรรษาที่เชื่อกันว่าหากงดเหล้าจะได้บุญกุศล ซึ่งแม็กก็ศรัทธากับความเชื่อนี้อยู่ไม่น้อย

“เคยตั้งใจงดเหล้ามาหลายครั้งแต่ก็ล้มเหลวเพราะไม่แน่วแน่ เคยหยุดกินเหล้านานที่สุดแค่ 1 อาทิตย์ พอเพื่อนมาชวนก็กินอีก เมื่อปีที่แล้วเพิ่งงดเหล้าช่วงเข้าพรรษาอย่างจริงจัง เพราะเห็นผู้เฒ่าที่รื้อยเฮ็ดทำได้ก็เลยลองดูว่าจะทำได้ไหม ก่อนอื่นเราต้องให้สังขะกับตัวเองว่าต้องทำได้ เพื่อนชวนไปกินเหล้าก็ต้องหักห้ามใจตัวเองให้ได้ พองดเหล้ารู้สึกได้เลยว่าร่างกายดีขึ้น ตั้งแต่เข้าสวดขึ้น ถ้าเป็นช่วงที่กินเหล้าจะตื่นสายตลอด พอตื่นก็ปวดหัวไม่อยากจะอะไร หากไปทำงานก็จะพลาดบ่อยจนหัวหน้าเริ่มจับผิดพฤติกรรม ด้านค่าใช้จ่ายพองดเหล้าเงินก็เหลือเก็บมากขึ้นได้ส่งเงินไปให้แม่เดือนละ 2,000-3,000 บาทโดยประมาณ ทางบ้านพอรู้ว่างดเหล้าก็ดีใจ เพราะบุญกุศลที่เราตั้งใจตลอด 3 เดือนจะได้ส่งผลให้พ่อแม่และตัวเราด้วย” แม็กกล่าว

สีหน้าของชายหนุ่มลูกอีสานดูอึมึมมีความสุข เขาตั้งใจว่าเข้าพรรษานี้จะงดเหล้า 3 เดือนเช่นเดิม เพื่อแม่และสุขภาพของตนเอง

จดเล่าเข้าพรรษา

ชีวิตมีศรีของ

“เกษตรแก้ว ทะเบียนธง”

โดย นัฐพงศ์ เสือดี

ไฉ่หน้าตัวเมีย!!!

เหล่าบรรดาชายน้อยใหญ่หลายคนต่างเล่าให้กันฟังอย่างออกรสในวงสนทนาแลกเปลี่ยนความเห็นกับเรื่องปัญหาที่พบเจอจากการงด ละ เลิกสุราระหว่างคนในชุมชนอ้อมน้อยและชุมชนไทเกรียง ว่าเป็นประโยชน์ที่มักจะตามมาเขาะเขี่ยถากถางเสมอ เมื่อปฏิเสธแก้วน้ำมาจากผู้เป็นเพื่อนที่หยิบยื่นให้ จึงเป็นเหตุผลสำคัญที่ลูกผู้ชายจะต้องปกป้องเกียรติของตนเอง เมื่อถูกคุกคาม และสุดท้ายก็ลงเอยด้วยการยอมศิโรราบกับแก้วสุรามานักต่อนัก

คำกล่าวที่ว่าลูกผู้ชายฆ่าได้แต่หยามไม่ได้ ยังคงอยู่เคียงคู่กับชายไทยมาทุกยุคทุกสมัย โดยเฉพาะในวงเหล่าที่เรื่องของศักดิ์ศรีมักจะถูกยกมาอ้างถึงเมื่อมีใครสักคนในวงเริ่มถอนตัว ลงมาฟังเรื่องเล่าการงดเหล่า

ที่แสนเรียบง่ายจากผู้หญิงคนนี้ “เกศแก้ว ทะเบียนธง” แล้วมุมมองของคุณผู้ชายทั้งหลายอาจเปลี่ยนไป

๑๐๘

ในระหว่างที่ผมร่วมนั่งฟังเหล่าอดีตรังสรรค์มาแล้วถึงต้นตอที่ทำให้เขาต้องดื่มเหล้านั้น ผมเริ่มแปลกใจเล็กน้อยเมื่อมองเห็นหญิงร่างเล็กท่าทางทะมัดทะแมงนั่งปะปนอยู่ในกลุ่ม ทำให้ผมมองคำว่า ‘สักดีศรี’ ในวันนั้นว่าอาจครอบคลุมไปถึงเพศอื่นที่นอกเหนือจากคำว่า ‘ลูกผู้ชาย’

เมื่อผมเริ่มได้พูดคุยทำความเข้าใจก็ทราบว่าเธอชื่อ ‘พีอี๊ด’ นางสาวเกศแก้ว ทะเบียนธง อายุ 35 ปี เธอเป็นผู้หนึ่งที่ต้องการเดินออกจากวงจรน้ำเมา

“เริ่มกินมาเรื่อยๆ ความสถานภาพ ช่วงแรกๆ กินถี่มากเกือบทุกวัน ยิ่งช่วงที่หมู่บ้านมีงานเลี้ยง ได้เจอเพื่อนๆ ก็จะมีเหล้าให้ดื่มมากกว่าเดิม หลังจากนั้นพอมาท่างานก็ทำให้ดื่มอยู่ตลอด เคยเลิกดื่มเมื่อเดือนพฤษภาคมปีที่แล้ว เพื่อให้เป็นของขวัญวันเกิดตัวเอง แต่ก็ยังเลิกได้ไม่ขาด เพราะเพื่อนชวนดื่มบ้าง ชัดเพื่อนไม่ได้” เธอเริ่มเล่า

“ในแต่ละครั้งก็แล้วแต่ที่เราดื่มมากน้อยแค่ไหน เคยนั่งคิดคำนวณออกมาเล่นๆ ตั้งแต่ที่เริ่มกินหนักๆ มาประมาณสิบกว่าปีรวมกันได้เกือบ 2 แสนบาท

“บางวันมันอาจจะมากกว่านั้นหรือบางวันอาจจะน้อยกว่านี้ เพราะเมื่อก่อนดื่มเหล้าขาวราคาเหล้าจะถูก ตกอยู่ที่วันละ 5-10 บาทต่อวัน แต่พอทำงานแล้วมีรายรับก็เปลี่ยนมาดื่มพวกเหล้าสี เบียร์ ค่าเหล้าก็จะแพงมากขึ้น เฉลี่ยตกวันละ 40-50 บาท”

นอกจากจำนวนเงินไม่น้อยที่หมดไปกับการดื่มเหล้าแล้ว พิษภัยจากฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ก็เกือบทำให้ชีวิตของเธอกลายเป็นร่างที่ไร้วิญญาณ เมื่อครั้งหนึ่งเธอประสบอุบัติเหตุจากการเมาแล้วขับ

“ตอนนั้นไปสังสรรค์แล้วได้กินเหล้ากันบนรถ พอกลับมาถึงที่พักก็จะไปดื่มกันต่อ แต่มีเพื่อนคนหนึ่งเมา ด้วยความที่เป็นห่วงเพื่อนก็เลยขับรถไปหาเพื่อนเพื่อดูว่าเพื่อนเป็นใจ แต่ด้วยความเมาเราไม่รู้ว่าขับเร็วหรือขับช้า แต่พอถึงจุดเกิดเหตุเบรกไม่ทันและเกิดความเข้าใจผิดกับสิบล้อ เพราะสิบล้อเวลานั้นเลี้ยวมันจะต้องตีโค้ง เราก็เข้าใจว่าสิบล้อจะชะลอให้เราไป จากนั้นก็เบรกไม่ทัน ชนเข้าไปเต็มๆ สลบไป 2 วัน พอฟื้นขึ้นมามีอาการมึนหัว ปวดตามแผล กระดูกที่นิ้วมือร้าว ต้องรักษาตัวพักฟื้นอยู่ 2 เดือน ทำให้ต้องหยุดทำงานไปด้วย ตอนนั้นโชคดีที่ได้คำรักษาจากประกันสังคมมาช่วยและคำรักษาจากการทำประกันชีวิต ก็เลยไม่มีผลกระทบเรื่องค่าใช้จ่าย ช่วงนั้นคิดเหมือนกันนะว่าชีวิตมีค่า แต่พอดื่มเหล้าเขาไปมันไม่ได้คิด”

เหตุการณ์ที่ผ่านมาไม่ได้ทำลายความมั่นใจในการดื่มเหล้าแต่ละครึ่งลงได้ เธอยังคงแบ่งเวลามานั่งดื่มเหล้าสังสรรค์กับเพื่อนๆ อยู่เป็นประจำ

เมื่อถามถึงว่าเธอดื่มเหล้าแล้วสูบบุหรี่ด้วยหรือไม่ พี่อ้อคเล่าให้ฟังว่า เมื่อก่อนทำไร่ทำนาจะสูบบุหรี่กัน คนแก่บ้านนอกมักใช้ใบตองแห้งมาฉมว้น คนแก่เขาจะฉมว้นให้คนรุ่นลูกรุ่นหลานสูบ สมัยนั้นเขาถือว่าสูบกันรึ้นกันขุง เพราะเมื่อก่อนตามบ้านนอกจะเลี้ยงวัวเลี้ยงควายกัน เขาไม่ห้าม เพราะเขายึดติดขนบธรรมเนียม ตอนที่สูบบุหรี่ประมาณ 15 ปี คิดแล้วก็แปลกที่เขาไม่ห้าม

“ส่วนทุกวันนี้ที่ลองสูบ เพราะถ้านั่งใกล้เพื่อนที่กำลังสูบบุหรี่อยู่ ก็ขอเพื่อนมาลองสูบลูกก้านสองก้าน สูบเล่นๆ กันมากกว่า ไม่ได้กับคิดเหมือนเหล่า

“คิดเหมือนกันว่าตัวเราจะดื่มไปทำไม คิดบ่อยด้วย ดื่มแล้วมันจะได้อะไร มีแต่เสียเงินเปล่าๆ แต่เวลาที่เพื่อนมาชวนดื่ม ปฏิเสธไม่ได้ พอดื่มก็ติดลม ตอนที่ดื่มมันแหละที่เลิกคิดไปเลยที่เราดื่มไปเพื่ออะไร มันก็เลยไม่มีความตั้งใจเกิดขึ้น” ที่ฮ็อค ลาวจากเมืองแพร่พูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่เข้าใจตัวเอง

๒๐๘

“มันจะเลิกได้สักทีป้า”

ด้วยคำสบประมาทของเพื่อน เธอตัดสินใจหยุดเลิกดื่มเหล้าอีกครั้ง ประกอบกับช่วงใกล้เข้าพรรษา มีการรณรงค์ ‘งดเหล้าเข้าพรรษา’ เธอจึงลองเริ่มต้นเรื่องดีๆ ด้วยวันแรกของวันเข้าพรรษา

“เราจะเอาค่าที่เขาดูถูกเรามาเป็นแรงผลักดันตัวเอง”

จากคนที่เคยดื่มเหล้าจนคิดเป็นนิสัย จึงเป็นเรื่องอยากที่ต้องมาหยุดดื่มกลางคัน การงดเหล้าในช่วงแรกจึงเป็นปัญหาสำหรับเธอไม่น้อย

“ความเคยชินที่เมื่อก่อนเลิกจากงานต้องมานั่งกินเหล้าพูดคุยสังสรรค์กับเพื่อนๆ ก่อนเข้าบ้าน แต่พอเริ่มงดเหล้า เลิกงานมาก็จะเข้าบ้าน พยายามจะไม่ไปไหน บางทีก็ปิดโทรศัพท์ ไม่อยากรับรู้อะไร ไม่ต้องโทรหาใคร กลัวเจอเพื่อนแล้วมันจะห้ามใจไม่ได้ เป็นการปฏิเสธทางอ้อม

“ก็มีบางทีอยากจะกินเหล้าแต่จะใช้วิธีหาอะไรมาดื่มแทน เช่น น้ำหวาน น้ำอัดลม ดื่มตลอดอย่าให้แก้วของเราว่าง มันจะหงุดหงิดมากในช่วงอาทิตย์แรกๆ แต่ต้องอดใจ เพราะเราตั้งใจแล้ว” พี่ออคเล่าถึงกลยุทธ์ทุกวิถีทางที่นำมาใช้ก้าวร้าวหัวใจตัวเอง

พอเธอเริ่มต้นทำได้จากหนึ่งวันก็กลายเป็นหนึ่งอาทิตย์ จากหนึ่งอาทิตย์กลายเป็นเดือน จนในที่สุดเธอก็สามารถชนะคำสบประมาทด้วยการเลิกเหล้าได้ตลอด 3 เดือนของช่วงเข้าพรรษา แต่การชนะที่ดูยิ่งใหญ่ไปกว่านั้นคือเธอได้ชนะหัวใจตัวเองได้สำเร็จ

ตลอดระยะเวลา 3 เดือนที่เธองดเหล้าสร้างสิ่งดีๆ มากมายให้กับชีวิตของเธอ จากที่เคยเมาค้างตื่นไปทำงานจนต้องแอบไปนอนหรือขาดงานเพราะนอนมึนหัวหมุนอยู่ที่บ้านกลายเป็นคนที่ตระหนักถึงคุณค่าในตัวเอง จากที่ต้องเจียดเงินลงขวดทุกๆ วันก็กลายเป็นเงินเก็บ การงดเหล้าเข้าพรรษาทำให้เธอมองเห็นถึงความแตกต่างของการใช้ชีวิตที่ปราศจากกลิ่นแอลกอฮอล์จากหน้ามือเป็นหลังมือ จึงไม่ใช่เรื่องยากที่จะทำให้เธอตัดสินใจเลิกเหล้าโดยเด็ดขาดมาจนทุกวันนี้

“มันอยู่ที่ตัวเรา ถ้าใจเราหนักแน่นมันก็ทำได้ ไม่ไปฟังคำที่คนอื่นพูดมาก แล้วช่วงที่เลิกเหล้ามันรู้สึกว่าเป็นเรื่องดีๆ เข้ามาในชีวิตเรามากขึ้น เอาข้อดีข้อเสียมาชั่งน้ำหนักว่าอันไหนมีน้ำหนักมากกว่ากัน ข้อดีมันมีมากกว่าจึงตัดสินใจเลิก และมันคงถึงจุดอิ่มตัวแล้วจึงบอกกับตัวเองว่าพอดีกว่า” พี่ออค สาวใหญ่ร่างเล็กเล่าด้วยความภูมิใจ

“อยากให้คนที่จะเลิกเหล้าได้ลองทำดูก่อน ลองงดเหล้าร่างกายจะดีขึ้น เลิกแล้วมันจะมีเรื่องดีๆ เข้ามาในชีวิต ลองปรับเปลี่ยนดู มันอยู่

ที่ใจเรา ทำให้หนักแน่น เอาชนะใจตัวเองให้ได้ ลองลดปริมาณเหล้าลง
เรื่อย ๆ ลดจนกระทั่งไม่มีเหล้าในแก้ว

“ส่วนผู้ชายที่มักไปยึดติดกับคำสบประมาทที่ว่าเป็นผู้ชายอะไร
ไม่เต็มเหล้า ใจไม่หนักแน่น คนที่หนักแน่นจริงๆ คือคนที่ห้ามใจตัวเอง
ไม่ดื่มมากกว่า” คือคำแนะนำจาก พี่อ้อค คนเดิม

๘๐๘

ฟังดูแล้วคงทำให้ผู้ชายขี้เมาหลายต่อหลายคนที่ชอบยกเรื่อง
ของศักดิ์ศรีมาโอ้อวดและชอบมองผู้หญิงว่าเป็นเพศที่อ่อนแอ ขาดความ
หนักแน่น คงคิดผิด เพราะหากมองในมุมกลับกันผู้หญิงที่มักถูกตราหน้าว่า
เป็นเพศที่อ่อนแอกลับสามารถหักห้ามใจเลิกดื่มเหล้า สิ่งที่ทำให้ผู้ชายใจกล้า
เข้มแข็งและหนักแน่นทั้งหลายทำไม่ได้หรือแม้แต่อาจไม่เคยคิดที่จะทำ

‘ไ้หน้าตัวเมีย!!!’ สมควรจะใช้เรียกใครกันดีเล่า?

ข้อ ก. คนที่รู้จักปฏิเสธแอลกอฮอล์

ข้อ ข. คนชวนขี้เมา

* หากคุณเลือก ข้อ ก. จงยิ้มและภูมิใจไว้เมื่อคุณถูกเรียกด้วย
ถ้อยคำดังกล่าวเพราะคุณได้เลือกมาถูกทางแล้ว

หากคุณเลือก ข้อ ข. จงหยุดที่จะใช้คำดังกล่าวเสีย เพราะคำ
ดังกล่าวที่ว่าอาจเข้าข่ายเป็นคำที่ใช้เรียกตัวคุณเอง

จดเหล่า-

ไม่ใช่เรื่องฟลุค

เรื่อง : อิติ มีนตัน

“เฮ้ยถ้ามึงรักกูจริงมึงต้องกิน ก็เลยพูดว่า เธอกูไม่รักมึง กูไม่กิน ถ้าเราไม่กินเสียอย่างมันคงไม่เอาเหล่าจับกรอกปากทรอก โดๆกันแล้ว ไม่ใช่เด็กป้อนของคนม”

ฟลุค หรือจิรเศรษฐ์ เลิศธีระกุล นักศึกษาวิศวะโยธา ปี 4 แห่งสถาบันเทคโนโลยีบางมด หนักอ้วนราว 90 กิโล บอกกับผมตอนที่เขาปฏิเสธเพื่อนช่วงจดเหล่า

แววตาหลังแว่นใสของเขาดูจริงจัง ถึงแม้เราจะไม่เคยรู้จักมักคุ้นมาก่อน แต่ด้วยเวลาที่มาคาบเกี่ยวกับกันตอนนี้ ไม่ง่ายที่จะรู้สึกถึงความจริงจัง

“เพื่อนที่รักกันจริงก็ไม่ค่อยได้แสดงอะไร เพราะมันรู้เป็นนัยๆ อยู่แล้วที่เราทำมา 2 ปีแล้ว แต่ถ้าเพื่อนอื่นๆ ไม่กินมันก็จะถาม เฮ้ย ทำไมมึงไม่กิน ทำไมมึงกินกับกูไม่ได้เทรอม มึงไม่กินกับกุนาน มันเป็นคำถามที่ไม่น่าตอบ”

อย่างที่บอกกันว่าคำตำรองหรือการปฏิเสธของผู้ใหญ่ มักจะ
ได้ผลดีกว่าคนหนุ่มสาวที่จำเป็นต้องมีคำตำรองเพื่อปฏิเสธเรื่องบางอย่าง
เสมอ

ไซ-ผมก็รู้สึกแบบนั้นเช่นกัน แต่ประสบการณ์หรือลมหายใจ
แบบไหนที่จะพาให้คนหนุ่มสาวสามารถใช้คำตำรอนั้นไขผ่านไปได้ ถึงแม้
ประคุนั้นจะฝืดบ้างและบางทีอาจไม่อยากจะล้มล้มมันด้วยซ้ำ

“แค่เรื่องเหล่านี้แก้วเดียว ช่างมันเถอะ คบเพื่อนที่มันรู้ใจจริงๆ
ดีจริงๆ ดีกว่า คือต้องใจแข็ง ถ้าใจอ่อนก็ต้องกิน แต่เราไม่กินซะอย่าง
ถ้าใจแข็งซะอย่าง ทุกคนก็ทำได้ ไม่ใช่แค่ผมที่ทำได้นะ” แล้วคำตำรองแบบ
ไหนกันที่ฟลุคใช้ - ูมากับพวกมึง ไม่ใช่มากินเหล้าอย่างเดียว มึงมากินเหล้า
ก็กินไป ูกินอย่างอื่น กับแกส้ม ูก็อยู่โต๊ะกับพวกมึง ไม่ได้ไปไหน ูก็สนุก
มีปัญหาที่ปรึกษากันได้ นอกจากบางคนที่มีเมมาแล้ว ก็เง่า อย่าไปยุ่งกับ
มัน คัดไฟตั้งแต่ต้นลมดีกว่า เคยบอกเพื่อนนะว่า ูกินสนุกกับมึงได้ถึงกูจะไม่
กินเหล้า “ความสุขมันอยู่ที่เรา ไม่ได้อยู่ที่เหล้า”

บุตขวดเหล้า เข้าไปในความหลัง

โต๊ะหินอ่อนตัวนี้ สภาพยังแข็งแรงดี หากมันมีชีวิตเสียหน่อย
คงจะรู้ร้อนรู้หนาวและคงมีเรื่องที่ยอยากจะพูดมากมาย ไม่แปลก-เพราะ
ส่วนใหญ่เวลาเราไปนั่งที่ไหน เพื่อจะทำอะไร โต๊ะมันก็แค่โต๊ะเท่านั้นเอง
มันคงไม่สนหรอกว่าใครจะอ้วกใส่มัน...

ผมอยู่ที่บ้านของฟลุค ยามบ่ายนี้อากาศร้อนเป็นปกติ ดีว่าโต๊ะหิน
อ่อนที่เรานั่งอยู่นั้นมันหลบแดดได้จากมุมหลังคานบ้าน นานๆทีลมจะขยับตัว
บ้าง ก็ช่างปะไร

ฟลุคบอกว่าเขากินเหล้ามาตั้งแต่ปี 1 ที่ ม.เกษตร คอนนั้นประมาณปี 44
เริ่มกินหนักมาเรื่อยๆ ก่อนหน้านั้นเรียกว่าจิบ กินพอให้รู้สึกบ้าง

นอกจากเพื่อนแล้ว พ่อเป็นอีกคนหนึ่งที่ชวนกิน พ่อบอกว่าถ้าทำ
อะไรที่ไม่ดี ทำให้เห็น ตึกว่าไปทำข้างนอก ถ้าอยากกินเหล้าก็กินเลย ที่บ้าน
พ่อมีเหล้าแพงๆ เยอะ ถ้าอยากไปเที่ยวผู้หญิงกับพ่อ จะได้พาไปที่ดีๆ ไม่มี
เชื้อโรค

“พ่อบอกอยากเล่นบอลมัย อยากเล่นการพนันบอก เคียวพ่อเปิด
ราคาถูกให้ ไม่ต้องคิดหนี้ เล่นได้ก็เอาไป เงินสด เล่นเสียก็ต้องจ่าย ไม่มีก็
ต้องผ่อนเอา แต่ราคาถูกกว่าข้างนอก”

หากว่าโลกภายนอกของเขาเป็นเหมือนเชื้อโรคร้าย ไม่ปฏิเสธเลย
ว่าพ่อของเขาก็คือเป็นภูมิคุ้มกันชั้นดีทีเดียว อย่างน้อยก็เข้าใจลูกผู้ชาย แต่
สำหรับวัยคะนองแล้ว ก็คงพูดลำบากเช่นเดียวกัน

เวลากินเหล้าครั้งแรกเป็นยังงี้บ้าง - กินครั้งแรกก็แปลกๆ ดี
ตอนนี้ก็ยังไม่รู้ว่ามันอร่อยตรงไหน มันก็ไม่ได้อร่อยนะ มันอร่อยที่มิกเซอร์
มากกว่า เพราะเรากินมิกเซอร์มากกว่าเหล้า

ก็ไม่ได้รู้สึกว่ารสชาติของเหล้าอร่อย - ไซ เหล้านี้เคยกินตั้งแต่เหล้า
ขาว เชียงตุง จนถึงขวดละหลายๆ พัน รสชาติก็ไม่ได้แตกต่างกัน

แล้วโนเมื่อเหล้ามันก็ไม่ได้อร่อย ทำไมถึงกิน - ผมไม่ได้ชอบดื่มสุรา
แต่ผมชอบบรรยากาศในการว่าสุรา

เมื่อพูดถึงบรรยากาศและเพื่อน ผมนึกถึงสุภาวิชิตจินที่บอกว่า -
ดื่มกับสหายที่ใจสักพันจอกก็ไม่เมา หากมีใจสักจอกเดียวก็เมาแล้ว”

เวลาสังสรรค์กันกับเพื่อนไปกับเขอะโหม - เขอะ บางทีก็ 4-5 คน
บางที ขึ้นหลักสิบ

ไปกินกันที่ไหน - ร้านยาว ธรรมชาติทำพระจันทร์ ตั้งแต่
เริ่มต้น กินเป็นธรรมเนียมไปแล้ว กินกันมาป็นี่ ปีที่ 6 กินทุกปี ปีละ 5-6
ครั้งอย่างต่ำ ส่วนที่อื่นที่เค้าไปๆ กันก็ไปมาหมดแล้ว ออกก. ข้าวสาร
สุกนวิท ทองหล่อ

เคยทำอะไรหลุดๆบ้างไหมเวลากินเหล้า - เคยครั้งนึง ไม่ได้หลุด
นะ แต่ไม่รู้ตัว ซ้ำมถนน 8 เลนคนเดียว ที่ ออกก. ซากลับเพื่อนจะข้ามถนน
ไปฝั่งตรงข้าม กลับรถแท็กซี่ใจ แต่ไม่รู้ว่าจะตัวเองข้ามถนนอยู่ พอข้ามมา
ก็ถามเพื่อนว่าทำไมไม่ข้ามไปขึ้นฝั่งโน้น เพื่อนบอกก็ข้ามมาแล้วนี่ใจ มัน
ยิ่งกว่าหลุดอีกนะ รถชนมากี่ตายท่าอย่างเดียว

เคยกินแล้วเมาสุดๆเป็นยังไง - ฮั้วก 11 ครั้ง ทำงานหนัก ไม่ได้
นอนด้วย เพื่อนเยอะ เพลินตอนนั้นคึกจัด กินต่อไปเรื่อยๆ โลกหมุนทำอะไร
ไปไม่รู้เรื่อง พอนั่งแท็กซี่กลับ แล้วมันหมุนต้องเอาออก ฮั้วกไป 11 ครั้ง
ตื่นเข้ามาทำงานไม่ได้ ต้องเริ่มทำงานตอน 6 โมงเย็นทั้งที่ยังมีนอยู่
กินเหล้ามันมีความสุขชั่ววูบ หลังจากนั้นนี่ทุกชั่ดาวเลย ไม่มีใครกินเหล้า
แล้วดีหรอก จริงๆนะ

กินเยอะแค่นั้น - สองคนกลม คนละเกือบกลมก็เคยมีนะ กิน
ตั้งแต่ 6 โมงเย็นยันตี 2 ช่วงรับน้องน่าจะถึงกลม เพราะมันสนุก คะนอง
บรรยากาศไป อยู่กับเพื่อนสนุก เรื่องแบบนี้มีการคุยอวด ไม่กิน แบ่ง
กัน วิทยาลัยมันชอบไม้ ว่าซ้ำแจ่งกว่านะ ฎไปกิน 3 คน 5 กลม แม้กินจริงๆ
กลมแรกก็ตายท่าแล้ว ต้องกินให้แบบ... มันเหมือนกับการทำทายกันไม่
ในตัว

รู้สึกยังไง ทำไมไม่ไช่ว่ากูงคได้ - มี เวลามันซุกซมเวลาเรางค
เราก็ซุกกวนคืนมัน เออ ฎก็ทำแบบมึงได้ กินหนักๆฎก็กินกับมึงมาแล้ว แต่
มึงงคเหล้าได้เปล่า ทำได้ค่อยมาค่าฎ

แล้วช่วงที่กินเหล้าเคยมีเรื่องมีราวทะเลาะวิวาทบ้างไหม - ตัวเองไม่เคยมีเองนะ แต่ เพื่อนก็ไปหาเรื่องเค้า เห็นทั้งเอาขวคขว้าง ทูบทำปาก ฉลามจะแทงกัน แล้วต่อยกันก็มีบ่อย เมมาแล้วขับโคนจ๊อบ นีเพื่อนโคนไป แล้ว 2 คน ก็ถูกลงโทษไปจำเพ็ญประโยชน์ เพื่อนที่เมืองกาญจน์และบางมด โคนจำเพ็ญประโยชน์ แล้วก็ต้องไปฟังธรรม ฟังอะไรไม่รู้ที่ศาล ที่กับเพื่อน ที่เคยต่อยกันนั่งวงเดียวกันนะ แต่มาไม่รู้ตัว ต่อยกันเอง แล้วก็เพื่อนที่ต่างจังหวัดมีเรื่องเอาท่อแป็บเหล็กไปพาดผ่านกระจกใส่เขา ก็มีเรื่องกันเป็น ปีกว่าจะเคลียร์จบ พ่อแม่เอาเรื่องกันทั้งคู่

บางทีต้องเปลี่ยนมาเป็นกรรมการ ต่อยกันประจำ คนกินเหล้าที่ดัง มันเขอะใจ แต่ไม่ค่อยมีสติ แล้วก็วิ่งหนีบ้างบางที ไม่ได้ไปหาเรื่องใครนะ เพื่อนพาช่วยครับ ไม่หน้าสามไม้หนีอาจตาย

สิ้นประโยคพลุกหัวเราะดัง เขาคงนึกเข้ากับเรื่องวันนั้น สำหรับผม หากมีใครถือปืนหาหน้าไม้มา ก็คงโกยหน้าคั้งเช่นกัน ทำไมวันะเธอ ก็ไม่จำเป็นที่จะเอาร่างกายไปเสี่ยงตายขนาดนั้นนี่ ลงสารหัวใจที่มันกำลัง เดินทางอยู่ ยังไปไม่ถึงไหนก็ต้องจอกเสียแล้ว

"ก็เคยคิดนะว่าทำไมต้องไปกินด้วย ทำไมต้องสรรหามากิน มันก็ไม่ได้มีประโยชน์ ตอนเด็ก ๆ ก็คิดนะว่าไม่ควรกิน แต่พอโตมาวัยรุ่น อยากลอง สั้นๆ ไม่ต้องหาเหตุผลมารองรับ"

เรื่องอยากลอง ลองโน่น ลองนี้ ใครไม่มีความรู้สึกนี้ หรือสามารถ บรรลุได้ผมขอเป็นศิษย์ด้วยคน

พลุกพาผมกลับไปหาช่วงที่กำลังตระเวนราตรีอย่างเพิลิดเพิลิน เขาเล่าว่ามี 2 แบบ คือ กินกับเพื่อนที่บ้าน แบบกินกันหนักมาก ต้องนอน ที่นั่นเลย ตื่นเช้าค่อยแยกย้ายกันกลับ กับอีกแบบคือต้องการบรรยากาศ มาก แบบนี้จะไปกินตามร้านอาหาร หรือไปกินกันตามผับ ต้องจองโต๊ะ ไป

ถึงก่อน 3 หุ่น ไปแล้วก็สนุกดี

“เข้าไปกับเพื่อนที่ไม่รู้ใจ บางที มีปัญหาคอนจายต์จิ้งค์ แล้วเหมือน มีจุดต่างในการคบ มีปัญหาในการเที่ยวแล้วก็เริ่มแตกคอกัน แต่ที่ไปด้วยกันส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีปัญหา”

เงินทองนั้นสำคัญไฉน ใครให้นิยามว่ามันคือพระเจ้า สำหรับ ครอบครัวที่เป็นหนี้เป็นสินหรือหาเช้ากินค่ำอาจจะใช่ แต่หากเป็นหนุ่มสาว ที่มีกำลังเที่ยวได้เกือบทุกคืน คงเรียกว่าจ๊ีบจ๊อย

ช่วงที่กินเหล้าหนักสุดๆ ต่อเดือนจะต้องเสียเงินประมาณเดือนละเท่าไร?

“เอาพูดเป็นครั้งดีกว่า ครั้งนึง ค่านั่งแท็กซี่ไปกับเพื่อน ไป 80 กลับอีก 80 ก็ 160แล้ว กินเหล้าครั้งนึงก็ 400-500 ร้อย เคยมากสุดเดือนละ 27 ครั้ง 27 วัน ที่สุดของชีวิตแล้ว”

หาเงินมาจากไหน กินบ่อยขนาดนี้ - เพื่อนเลี้ยงบ้าง พ่อให้พิเศษบ้าง แล้วก็เงินที่แม่ให้ประจำ ส่วนเงินที่ได้จากงานเป็นจ๊อยๆ ก็ไม่มาก ช่วงนั้นดวงนารีอุปถัมภ์ แต่มันก็เป็นความสุขที่หลอกลวง

ทำไม - ก็มันไม่มีอะไร แค่นุกกับเสียงเพลง เพลงก็เหมือนกัน เปิดที่ห้องก็ได้ ช่วงที่เที่ยวบ่อยๆ บอกได้ว่ามันเล่นเพลงอะไรบ้าง กูจำได้หมดแล้ว

หนุ่มฮ้วนที่นั่งตรงข้ามผม ถอดแว่นขุ่นมัวเช็ดด้วยชายเสื้อจนใส เขาคงมองเห็นหน้าผมไม่ชัด

เช่นกัน - หากร่างกายไม่ได้รับการเยียวยา และรักษาสุขภาพบ้าง มันจะไปชนที่ไหนได้

“แยะนะ ที่เที่ยวมันยังมีบุหรี บางคนไม่รู้ว่าเป็นบุหรีมือสอง อยู่ใกล้ๆ

คนสูบบุหรี่มากกว่าคนสูบบุหรี่เอง เพราะคนสูบบุหรี่มันมีไส้กรองใจ ตอนที่ยังไม่รู้สึก
หดรอก ยังคะนอง แต่ถ้าอายุ 40-50 ไปนี่ออกอาการโดยไม่ทันตั้งตัว วันที่
มันเป็นอะไรขึ้นมาเนี่ยมันเดือดร้อน ทั้งครอบครัว สุขภาพไม่ดี อ้วนด้วยใจ
แม่บอกว่าพยายามอย่ากินเลย”

อัลแบร์ กามู - นักเขียนโนเบลเคยบอกว่า มีสี่อย่างที่จะทำให้คน
เรามีความสุข อย่างแรกคือรักใคร่รักใคร่คน, ทำงานสร้างสรรค์, อยู่ที่อากาศ
บริสุทธิ์ และสุดท้ายคือลดความทะเยอทะยาน ผมเชื่อว่าฟลุค และใครหลาย
คนก็ปรารถนาสิ่งเหล่านี้ รวมทั้งผมเองก็เช่นกัน

กลับสู่ครอบครัว

“กินเหล้ามันไม่ดี แม่ก็พูด ก็รู้ โดๆกับแล้ว เออ มันเข้าหู มันเป็น
คำพูดที่จริงใจ เป็นห่วงเราก็รู้ใจ แล้วยังตอนนี้ได้บวชได้เรียนมา รู้ว่าไม่ดี
แต่ถามว่าต่อไปจะกินไหม กิน ก็เพื่อสังสรรค์เท่านั้น เท่าที่จำเป็น แบบ
เลี้ยงสังคนไม่ได้ ไม่ใช่กินแบบเมื่อก่อนแล้ว ภูต้องได้เหรียญทอง ภูต้องเอาได้
มันเถอะเถอะ”

สำหรับบางคน - ครอบครัวคงไม่สำคัญอะไร หากหนุ่มสาว
คนไหนอยากจะมีชีวิตเป็นของตัวเอง จะทำอะไรมันก็เรื่องของฉัน ปรากฏ
การณ์แบบนี้เราเห็นกันบ่อย แต่ที่โหดได้ ไม่นานหลังจากนั้นเราเห็นนอน
หนาวสั่นกันเป็นแถว จะหาความอบอุ่นได้ก็ต้องกลับมาที่บ้าน แต่กับคน
ใจแข็งแล้ว ผมไม่แน่ใจว่าเขาและเธอเหล่านั้นอยู่กันได้เพราะอะไร

“ตอนไม่กินก็อยู่บ้านเฉยๆ เห็นพ่อ เห็นแม่ นิ่งๆ ก็มีความสุข เป็น
ความสุขแบบถาวรด้วยนะ” แววดาทหลังแว่นใสของเขาคูช่างอึมแอม รอย
ยิ้มที่มุมแก้มเล็กๆ บ่งบอกว่าใจก็ยิ้มเช่นเดียวกัน

จดถ้ำบ้านพรสยา

“จริงๆ อยากรอดเหล้าออกพรรษามากกว่า กิน 3 เดือน แล้วได้งดตั้ง 9 เดือนเยอะกว่า เริ่มงดมาได้ 2 ปีแล้ว ปีนี้ปีที่ 3 ก็ดี ไม่ได้ทุรนทุราย” พลุกบอกว่าเป็นการเอาชนะเจ้าพรษามาจริงใจให้งด เพราะว่าช่วงนี้พระจะอยู่วัด แล้วก็ให้คนทำบุญ รักษาศีล ก็ถือเป็นช่วงที่ดีในการเริ่มต้นลด ละ เลิก

“ที่ตั้งใจกับตัวเองตอนบวชนะ ก็จะมีงดให้ได้จนสิ้นปี 2549 แต่ไม่ใช่ว่าเราไม่มีความจำเป็นกินบิบนะ คงไม่ใช่อย่างนั้น แต่จะงดให้นานที่สุด เท่าที่จะทำได้ แต่ถ้าต้องกินจะกินให้น้อยที่สุด อาจจะมีแก้ว 2 แก้ว หรืออาจจะรินให้บางที่สุด เพราะว่าตั้งใจจะเลิกจริงจัง แต่ก็ต้องใช้เวลาหน่อย เพราะว่าเมื่อก่อนกินหนัก”

หนึ่งเดือนเต็มก่อนเข้าพรรษา ที่เขาเป็นพระรักษาศีล และหลังจากลาสิกขาออกมา ความตั้งใจจริง น่าจะทำให้เพื่อนๆ ของเขาเห็นอะไรขึ้นมาบ้าง

“อย่างเราไม่กิน เรางดเหล้าได้ ทั้งที่เราเคยกินหนักๆ ไม่ต้องเป็นพระ เชนเคอร์เรนจ์อะไร แต่ว่าในกลุ่มเพื่อนมันก็ทำให้เพื่อนได้คิดบ้าง เป็นตัวอย่างกันได้”

“ถ้าพูดว่าทำ มันเป็นคำพูดที่ยิ่งกว่าคำพูด เพราะว่าพูดต่อหน้าพระ ในอุโบสถ ที่เรากลับไหว้ทุกวัน มันไม่ใช่แค่คำพูดของลูกผู้ชายที่เราต้องรักษา เออ แม่่งกล้ำพูด คือถ้าทำไม่ได้ก็ทมา ทมาเลย”

“เราอยากเป็นคนหนึ่งที่จะเข้าสู่โลกใหม่ ก็น่าจะทำอะไรที่มันดีๆ ที่มันได้ข้อคิด มันก็ได้คิดเยอะเพราะมันอยู่กับตัวเอง ทำให้เราได้คิดถึงถึงผิดพลาดของตัวเองเมื่อก่อน”

ผมไม่ได้สังเกตว่าดวงอาทิตย์นั้นกำลังหลบหายไปไหน เพราะ
เข้าใจว่ามันคงต้องการให้โลกด้านที่เราอยู่ได้พักร้อนบ้าง นาน้อยใจที่
ลมยามเย็นนี้ไม่ได้พัดเอาใจเราเลย แต่จะเรียกร่องไปทำไม ในเมื่อเราก็
ไม่ได้สนใจว่ามันยังบริสุทธิ์อยู่หรือเปล่า กระทั่งในใจของเราเอง บางครั้งก็
ยังลืมนึกไปเช่นกัน

ผมเห็นฟลุคเหม่อ - เขาอาจกำลังพักผ่อน จึ้นผมชอบรบกวนเป็นครั้ง
สุดท้าย

ถ้าแม่ไม่ห่วง จะงดเหล้าได้ไหม - งด เพราะอยากทำตัวให้ดีอยู่แล้ว
ไม่จำเป็นต้องดีในความเห็นของใครก็ได้ ถ้ามันดีกับตัวเอง

จดหมายถึงเพื่อนเก่า

ชวนงดเหล้า

เข้าพรรษา

กรุณาส่ง..... โจ

22/7 หมู่ 4 ต.พัรวรนา

อ.ขอมใจ จ.สุราษฎร์ 00000

ฉบับที่หนึ่ง

สวัสดีวะโจ ไม่ได้ติดต่อกันนานเลยนะ ตั้งแต่เรียนจบ ฉันเพิ่งได้งานทำเมื่อไม่นานมานี้เอง หวังว่าแกคงสบายดี ว่าแต่แกยังเที่ยวเก่งและแดกเหล้าจัดเหมือนเดิมหรือเปล่า

บางที...ในขณะที่ฉันกำลังเขียนจดหมายถึงแกอยู่นี้ ฉันแอบคิดเล่นๆว่า ป่านนี้ แกอาจจะเมาชั่วกแดกชั่วกแดนอยู่ที่ไหนสักแห่ง แกอาจจะกำลังมีเรื่องกับโต๊ะข้างๆ หรือบางทีแกอาจกำลังคิดเงินร้านเหล้าที่แกไปกินบ่อยๆจนเขาไม่ให้แกกินอีกแล้วก็ได้ แต่ถ้าวันนี้แกไม่เมา ฉันมีเรื่องจะเล่าให้ฟัง

สองเดือนก่อนฉันนั่งเหงาเกาะตุตอยู่บ้านคนเดียว แกคงอยากเซกหัวฉัน แล้วถามว่าฉันจะเหงาอะไรนักหนา หาเหล่าแดกตีกว่า ไ้เดี่ยวรเพื่อนฉันก็ชวนแบบนั้นเหมือนกัน แต่ฉันก็แค่ JUST SAY NO เพราะไม่เห็นหนทางว่าเหล่า มันจะแก่เหงาได้ตรงไหน.....

กลับกัน ฉันรู้สึกว่ "ยิ่งแก่ ก็ยิ่งเหงามากขึ้น".....

ฉันนั่งเหงาเกาะตุตอยู่ได้ไม่นาน ไ้พีจุ๋ รุ่นพี่ที่คณะก็เอางานมาให้เป็นการเก็บข้อมูลเรื่องเหล่า แล้วงานนี้ก็ทำให้ฉันได้รู้จักผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งฉันก็อยากจะแนะนำให้แก่รู้จักด้วย

เขาชื่อพีไ้ สำหรับแก อดีต ดูเหมือนจะเป็นพื้นที่เซกหวงห้ามที่แกมักจะไม่ไ้ใครเสนอเมื่อมีใครถามถึง กับพีไ้ก็เหมือนกัน ทีแรก...เขาปฏิเสธลูกเดียวเมื่อฉันขอสัมภาษณ์ แต่เมื่อฉันบอกว่า เรื่องราวของเขาอาจเป็นแรงบันดาลใจให้ใครอีกหลายคน อาจเป็นเมล็ดพันธ์ที่หยดบนดินที่แห้งผาก บลา บลา บลา บลา ฉันพาล่ามไม่หยุดจนพีไ้ทำท่าเคลิ้ม และตัดสินใจยอมเปิดเผยเรื่องราวของตัวเองฟัง

ปี 2542 พีไ้เรียนจบด้านศิลปะจากมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง เพื่อนในรุ่นเดียวกันกับพีไ้บางคนไปเรียนต่อเมืองนอก บางคนหางานทำ บางคนยังคงเกาะพ่อแม่แม่มากอยู่อย่างยินดี ส่วนพีไ้ เลือกที่จะช่วยงานพี่ชาย ซึ่งเปิดร้านเหล่าเล็กๆและขายอาหารด้วย พีไ้เล่าพลางหยิบรูปร้านขึ้นมาอวด (ร้านแบบที่แกเคยชอบไปกินแล้วติดเงินไว้หน้ามอณะแหละ)

แล้วทำเนียบซีเมา ก็เริ่มบันทึกชื่อพีไ้เป็นทาสสุราในตอนนั้นเอง เพื่อนฝูงของพีไ้ มาเยี่ยมที่ร้านทุกวัน พีไ้ก็ดื่มเป็นเพื่อนเพื่อนทุกวัน เขา

มีเหตุผลที่ต้องคืนแต่ละวันไม่ซ้ำกัน ไม่ว่าจะเกิด วันหยุด วันรับ
ปริญญา รุ่นน้อง ฉลองเพื่อนได้งานใหม่ เลี้ยงส่งเพื่อนไปนอก ฯลฯ

เคาท์เตอร์บาร์ร้านพีไอไม่เคยเจียบเหงา มีเพื่อนมาร่วมเมาได้
ทุกคืน

วันไหนเพื่อนไม่มา เขาก็ยังต้องคืนเป็นเพื่อนลูกค้า เหล้าบางๆ
วางลงตรงหน้า เขายกขึ้นดื่มรวดเดียวหมด และเมื่อวางแก้วเปล่าลง
เพื่อนในวงก็เริ่มชงแก้วต่อไป ต่อไป และต่อไป เป็นอย่างนี้จนร้านปิด

บางวัน พีไอต้องทะเลาะกับพี่ชาย เพราะเขาจนคิดเงินลูกค้าผิด
เหล่าหายไปบ้าง เงินขาดบ้าง ลินนั้นลิมมีได้ตลอด ในบางวันหลังเลิกร้าน
เขาก็ยังนั่งดื่มต่อกับเพื่อนๆ จนรุ่งสาง เขาจนคอบหลับหลับคาบาร์ รู้สึกตัว
ตื่นอีกทีเขาก็เมื่อปลายแก้ว อากาศแองค์ยังไม่หายดี แต่ต้องแข็งใจตื่นมา
เปิดประตูให้พนักงานเข้ามาทำร้านเพื่อเปิดบริการอีกครั้งในตอนเย็น

วงจรชีวิตของพีไอวนเวียนอยู่กับการเมา หลับ ตื่น อ้วก แล้วก็
เมา โดยมีเหล่าเป็นท่วงไซ่พันอนาการอย่างนี้เป็นเวลาสองปีกว่า

ปลายปี 2544 พี่ชายพีไอบอกกับเขาในคืนหนึ่งหลังปิดร้าน

“ไอ้ เดือนนี้ที่จะเลิกร้านแล้วนะ หมดสัญญา เขาต่อสัญญาแพง
มาก พีไอไม่ไหว”

เขาหายเมาเป็นปลิดทิ้ง

“จริงเทรอต แล้วเราจะทำไงล่ะ”

“ก็คงต้องเลิกไปก่อน ไว้ที่หาทำเลดีๆ ได้แล้วเราค่อยเริ่มตั้งต้นใหม่”

“ตั้งต้น”...พีไอพิมพ์ำกับคำๆ นี้

เป็นเวลาสองปีกว่าที่ชีวิตของเขาจมอยู่กับวังวนคนชู้เมา ไม่เอา
ถ่าน จมอยู่กับร้านเหล้าที่มีเพื่อนมาเมาหัวราน้ำทุกคืน คำว่าสุราไม่ขาดสาย
เขาจะตั้งต้นกับอะไร เงินเดือนที่พี่ชายให้ เป็นค่าตอบแทนที่ช่วยดูแลร้าน
ในแต่ละเดือนก็ถูกหักไปกับค่าดื่มกินในแต่ละคืนจนไม่มีเหลือเก็บ หักกลับ
ไปมองเพื่อนรุ่นเดียวกัน ต่างก้าวหน้าในงานการอาชีพของตน ถึงแม้
บางคนไม่ได้ทำงานก็ยังได้เรียนต่อ ถ้าร้านปิดเขาคงต้องออกหางานทำ

พี่ไธมีแฟนชื่อเหมียว มาถึงตอนนี้ดูเหมือนพี่ไธจะหลุดไปเมื่อพูดถึง
ผู้หญิงคนนี้ สำหรับพี่ไธเหมียวเป็นผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ที่เก่งมาก เธอทำงานเป็น
ครูอยู่ที่พิเชษณา เธอคะยั้นคะยอให้พี่ไธเตรียมหางานทำ บางครั้งเธอ
ลงทุนหาใบสมัครงานมาให้พร้อมทั้งนั่งกรอกด้วยตัวเอง ในขณะที่พี่ไธ
นั่งชนแก้วกับเพื่อนอยู่ที่ร้าน เธอจัดแจงทุกอย่างโดยที่พี่ไธไม่ต้องกระดิก
ตัวทำอะไร รอเพียงแค่นัดวันสัมภาษณ์ แต่พี่ไธก็ทำให้ความพยายามของ
ผู้หญิงที่รักเขาสูญเปล่าเมื่อพี่ไธเมามากจนตื่นไม่ไหวในเช้าวันนัดสัมภาษณ์
งาน หลายครั้งที่ผู้หญิงชื่อเหมียวพยายามดึงพี่ไธให้ออกมาจากวงจรชีวิต
ที่พี่ไธเสริญอยู่ เพราะอยากเห็นคนที่ตนรักก้าวหน้า แต่ดูเหมือนทั้งคู่จะพูด
กันคนละภาษา

ในมุมมอง พี่ไธมองว่า การดูแลร้านเหล้าให้พี่ชายเป็นงานของเขา
เป็นกิจการของครอบครัว เขาดื่มเหล้าเพราะหน้าที่ เขามีหน้าที่สนุกสนาน
กับลูกค้า เหล้าเป็นเสมือนแห่งมิตรภาพที่ผูกเขากับลูกค้าไว้ด้วยกัน

แต่อีกในมุมมอง เหมียวกลับมองว่า พี่ไธกำลังใช้ชีวิตอย่าง
เลื่อนลอย เงินที่ได้จากร้านมันไม่มากพอจะตั้งตัวได้ และการปล่อยให้
ตัวเองจมอยู่กับกองเหล้าทั้งวันของพี่ไธก็ไม่ได้ช่วยจุดให้คุณภาพชีวิตเขา
ดีขึ้นแต่อย่างใด กลับยิ่งกลายเป็นผู้ชายชู้เมา นำรังเกียจเข้าไปทุกวันๆ

หลายครั้งที่เหมียวขอร้องให้พีไอ่เลิกดื่มเหล้า เพื่อหางานทำในตอนกลางวัน เหมือนอย่างคนอื่น แล้วกลับมาเฝ้าร้านในตอนเย็น แต่พีไอ่ก็ยังคงสนุก สนุกกับการใช้ชีวิตในแบบของเขาอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

ความอดทนของเหมียวต่อผู้ชายอย่างพีไอ่ลึ้นสุดลง และความรักของเขาสองคนก็ปิดฉากจบลงในวันเดียวกันกับที่ร้านเหล้าปิดตัว เหมียวเดินออกจากชีวิตของพีไอ่ตั้งแต่วันนั้น และนั่นก็เป็นอีกเหตุผลที่พีไอ่เปิดเหล้าขึ้นมาดื่มต่อในคืนนั้นอีกหลายขวด

“ดื่มเว้ย...วันนี้ฉลองกูเป็นโสดวะ”

แม้พีไอ่จะเลิกทำร้านเหล้า หรือเลิกกับเหมียว แต่ก็ได้ไม่ได้หมายความว่า เขาจะเลิกเหล้าได้ พีไอ่บอกว่าเหมียวต่างจากเหล้าตรงที่เดินจากเขาไปอย่างไม่คิดจะหันกลับมามอง แต่เหล้าจะอยู่เป็นเพื่อนเขาทั้งคืน และต่อไปนี่เขาคิดที่จะนอนกอดเหล้าแทนเหมียว....

หนึ่งเดือนต่อมา พีไอ่เริ่มออกหางาน เพื่อลบคำสบประมาทว่าเป็นคนไม่เอาถ่าน เวลาผ่านไปหลายเดือน ยังไม่มีแว้วว่าจะได้งาน ทุกที่ล้วนต้องการคนมีประสบการณ์ และประสบการณ์สองปีกว่าในร้านเหล้า ไม่สามารถช่วยอะไรเขาได้เลย....

เมื่อครั้งผิดหวังจากคนรัก ก็ดื่มเหล้าประชดชีวิต คราวนี้ผิดหวังจากเรื่องงาน สำหรับพีไอ่ เหล้าก็ยังคงเป็นเพื่อนที่ถูกดึงมาแนบกายไม่ห่างกัน พีไอ่ใช้เวลาที่มีอยู่ในแต่ละวันหมดไปกับก๊งเหล้า ขวดโซดา ถังน้ำแข็ง และถังเบียร์

ชีวิตของพีไอ่คงจะเป็นนั้นต่อไป หากไม่มีมือของผู้หญิงคนหนึ่งยื่นเข้ามาจุดเขาออกจากขุมสุรา ผู้หญิงคนนี้เป็นอีกคนหนึ่งที่รักเขามากกว่าใคร “แม่”

“โอ้ลูกแม่...โอกาสทำชั่วมีอยู่เป็นล้าน โอกาสกลับตัวมีเพียงหนึ่งเดียว บวชให้แม่นะ”

“ไม่บวชได้ไหมแม่ โอ้เสียดายผม อุดสาที่ไว้มาหลายปี กว่าจะยาว”
ที่ไต่บ่นกระปอดกระแปด แต่เมื่อหันไปเห็นน้ำตาแม่ไหล ก็ใจอ่อน
“แต่ก็คงจริงอย่างแม่ว่า ถ้าไม่บวช โอ้ก็คงไม่ได้อดเหล้ากับเขาสักที”

ตลอดทั้งพรรษาบั้นที่ไต่ไม่ได้แตะเหล้าสักหยด เพราะครองคนอยู่
ได้ร่วมกาสาวพัสดร์ ถือศีล 227 ข้อ อย่างเคร่งครัด

เขียนเล่าขานมาถึงตรงนี้ ดันซึกจะเริ่มเมื่อย แล้วกึ่งวงด้วย
จริงๆเรื่องพี่ไต่ยังไม่จบหรอกนะ ดันยังไม่ได้ออกเลยว่าพี่ไต่เจอเรื่องอะไร
ต่อไปหลังอดเหล้ามาทั้งพรรษา ดันว่าจะเขียนมาเล่าให้แกฟังในฉบับต่อไป
ตอนนี้ที่กรุงเทพฯ ฝนตกทุกวัน เวลาฝนตกที่ไร ดันมักจะนึกถึงวันนั้นทุกที

ก็วันที่แกโดนยัมน้ำหวานเด็กปีสองบอกเลิกนั้นแหละ วันนั้นแกบ่
เมาไม่ได้สติ ไปวิ่งตากฝนร้องไห้ฟูมฟายที่สนามบอลข้างหอพัก แกทำตัว
เหมือนพระเอกมิวสิควีดีโอยุคโบราณ สารรูปแกตอนนั้นมันดูไม่ได้เลย
ยิ่งกว่าหมาอีก มีคนบอกว่าแกเหมือนหมา แต่ตั้งแต่เกิดมาดันยังไม่เคยเห็น
หมาตัวไหนแตกเหล้าเลยสักครั้ง มีแต่แกแหละ ที่เมาแล้วเท่าเหมือนหมา
กินเหมือนหมา อ้วกเหมือนหมา แอนยังปากหมาหาเรื่องชาวบ้านเวลาเมาอีก
ดูไม่จุ๊ตเลย

ปล.ดูแลตัวเองดีๆ นะ ไต่ชี้เภา

พิม

ตอบกลับฉบับที่หนึ่ง

สวัสดีชัยศักดิ์ ไม่เจอกันนาน แกยังปากเปราะไม่เปลี่ยนจริงๆ แต่แกเดาผิดนะ เพราะตอนที่ฉันกำลังนั่งอ่านจดหมายของแก ฉันไม่ได้เมา อ้วกแถมอ้วกแค้นอยู่ที่ไหนสักแห่ง ฉันไม่ได้มีเรื่องกับใครข้างๆ และฉันไม่ได้ไปติดเงินร้านเหล้าที่ไหนอีก

แต่ฉันกำลังนอนอยู่บนเตียงลับปรังของสถานีอนามัยในหมู่บ้านนี้เอง เมื่อวาน ก่อนออกจากห้องเช่าโกโรโกโสของฉัน ฉันได้จดหมายแก และฉันตั้งใจจะเก็บไว้อ่านตอนกลางคืน เลยพับใส่กระเป๋าเสื้อไว้ก่อน แล้วก็ซื้อเคอร์รี่ออกไปกินเหล้ากับเพื่อนแถวบ้าน ซากลับโซคร้ายไปนึกหมาที่ไหนไม่รู้รังคัศหน้ารถ (บางทีอาจเป็นตัวเดียวกันกับที่อยู่ในปากแก) ฉันหักหลบแทบไม่ทัน รถไถลลงข้างทาง ไล่หมามันรูดหูดหวิด แต่ฉันซาหักสะบักสะบอมทั้งตัว ยังดีที่ลุงอ้าชาวบ้านที่อยู่แถวนั้นแกขี่รถผ่านมาเจอช่วยพาส่งอนามัย ไม่งั้น แกคงได้มากินข้าวต้มจานศพฉันแน่ๆ

ฉันอ่านเรื่องที่โย้ของแกแล้ว และฉันรู้ว่าแกกำลังจะบอกอะไรบางอย่างกับฉัน ไม่ใช่ไม่รู้ว่าจะเล่าไม่ได้ ฉันรู้พอๆกับที่แกรู้แหละ บางที... ฉันอาจรู้มากกว่าที่แกรู้ก็ได้ เพราะฉันเป็นคนที่ยินยอมอยู่ทุกวัน สนุกกับเหล้ามากกว่าแกเสียอีก ฉันจะเก็บความหวังดีของแกไว้ แต่ขอวางไว้ก่อนนะ ถ้าฉันอยากได้เมื่อไหร่ จะหยิบมาใช้ทันที

ปล. ถ้าความหวังดีของแกไม่ขึ้นวาระก่อนล่ะ (ว่าแต่ว่าฉันมีวันหมดอายุไหมวะ)

โจ

มีแฟนใหม่ ความหวังที่จะเป็นหัวหน้าครอบครัวอันอบอุ่นกลับมาอีกครั้ง
พีโอไม่ได้เลิกเหล้าเด็ดขาดถึงขนาดไม่แตะเลยสักหยด เขายังไปกินไปดื่ม
สังสรรค์กับเพื่อนฝูงบ้าง แต่ก็ไม่บ่อยเหมือนเมื่อก่อน และทุกๆ ปี ในช่วง
เข้าพรรษา พีโอจะใช้โอกาสนี้งดเหล้า เขาบอกว่าถือว่าทำบุญให้แม่ชื่นใจ
เพื่อแม่ปีละครั้ง แต่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือเพื่อตัวเอง จากวันนั้นถึงวันนี้เป็นเวลา
กว่าห้าปีแล้วที่พีโอไม่กินเหล้า พีโอบอกว่าทุกครั้งที่คิดจะดื่ม มันเสียดาย
เงิน และเสียดายชีวิตที่เหลืออยู่ เขาอยากใช้ชีวิตที่มีด้วยตัวของเขาเอง มากกว่า
ปล่อยให้เหล้ามาใช้ชีวิตเขาให้สิ้นลงไปทุกวันๆ

เรื่องของพีโอที่ฉันเล่าให้แกฟัง สำหรับคนอื่นๆ แล้ว อาจเป็นเรื่อง
เล็กๆของผู้ชายธรรมดาๆคนหนึ่ง แต่สำหรับชีวิตพีโอ มันคือการต่อสู้
ที่ยิ่งใหญ่ คือความภาคภูมิใจที่มโหฬารที่สุดในชีวิตของผู้ชายธรรมดาๆ
อย่างเขา

ฉันรู้ว่าฉันขังคับให้แกเลิกเหล้าไม่ได้ แกบอกว่าแกรู้จักเหล้าดี
กว่าฉัน แกสนิทกับมันมากกว่าฉัน ฉันแกน่าจะรู้ว่า ไรท์ที่แกต้องไปนอนแกว
เข้าเมื่อก่อนอยู่บนเตียงสปริงเคเก่าๆของสถานีอนามัยอย่างนั้นเพราะใคร
ถ้าไม่ใช่เพราะแกเมา หมาในปากฉันคงไม่วิ่งไปไกลถึงขนาดตัดหน้ารถแก
ได้หรอก นอกจากวันนั้นแกจะเมาจนตาฝาดเองมากกว่า

ตอนนี้เพื่อนๆในกลุ่มเรา ได้งานกันครบทุกคนแล้ว ทุกคนถามถึง
แกว่าเป็นยังไงบ้าง ยังใช้ชีวิตไปวันๆ แกหัวร่าน้ำอีกหรือเปล่า แกจำ
เรียงความที่แกอ่านหน้าชั้นเรียนได้ไหม แกบอกว่าอยากเป็นช่างภาพ
ตอนนี้ฉันไม่รู้ว่าแกได้เป็นแล้วหรือยัง ถ้ายัง ฉันคิดว่าแกน่าจะได้คำตอบ
แล้วว่าควรเริ่มมันเมื่อไหร่

ฉันอาจไม่ใช่เพื่อนที่ดีที่สุดของแก อาจไม่สนิทกับแกเท่าแกสนิท
กับเหล้า ฉันไม่สามารถอยู่ข้างแกตลอดคืนในวันที่แกออกหักจากยัยน้ำหวาน

ฉันอาจจะเสียเวลาไปกับเรื่องน้ำๆคั่งมากมายจนเผลอทำความฝันในตอน
เด็กหล่นหายไปเมื่อไหร่ก็ไม่รู้

ปล. ถ้ากว้าง แวะเข้าไปช่วยแม่ฉันถอนหญ้าที่บ้านด้วยละกัน

ใจ

ใจหย่อนจดหมายลงสู่ไปรษณีย์เก่าๆของหมู่บ้าน ก่อนจะซึ่มอเตอร์
ไซค์ปู้ไรท์คู่ชีพหายไปกับความมืดบนถนนสายหนึ่ง

สี่เดือนต่อมา

“โห ลุงอ๋า เสียงจลองอะไรกันครับเนี่ย” ใจนั่งลงสมทบกับวงเหล้า
ของลุงอ๋าและพรรคพวกที่ตั้งวงกันตั้งแต่บ่ายหน้าร้านชำประจำหมู่บ้าน

“สักหน่อยไหมล่ะ พ่อหนุ่ม” ลุงอ๋าจัดแจงหยิบแก้วใบใหม่มาผสม
เหล้าส่งให้แทนคำตอบ

“ไม่...ไม่เกรงใจล่ะนะครับ ของผมโซดानी เหล้าบางๆนะครับ
แก้วแรก” ใจหัวเราะแหะๆกลางรับแก้วเหล้าจากมือลุงอ๋ามาจิบ พลัง
นึกในใจว่า วันนี้ลากปากแท้ๆ

บรรยากาศการว่าสุราเป็นไปอย่างครึกครื้นรื่นเริง เพลิดเพลิน
จนลืมว่าใกล้เวลาบ่ายรุ่ง

“นั่งกินมาตั้งนาน เอ็ง...ตกลงนี่เราจลองอะไรกันครับเนี่ย” เสียง
ใจเริ่มป้อแป้

“อะ อ่า อ่า อ่า ใจนี้พี่ เอ็งบอกใจใจมันซิ ว่าพี่ดื่มเนื่องในโอกาส
อะไร” เสียงลุงอ๋าก็แป้ไม่แพ้กัน

นางยิ้มไป “ก็อาทิศย์หน้า จะเข้าพรรษาแล้ว ช่วงนี้เลยตั้งส่งท้าย”

นางแก้ม “เอาจิ้นเลยหรือลุง” โจทถามอย่างไม่เชื่อหู

นางแก้ม “อาจิ้นสิวะ มีเมียลุงมันขอไว้ ให้อศสั๊กพรรษาโหนๆ จะอดแล้ว อาทิศย์นี่เลยตั้งวง ส่งท้ายกันหน่อย”

นางแก้ม “ฮือ ก็คืนะครับ แหม... แต่วันนี้ผมไม่ไหวแล้ว ขอตัวก่อนนะลุง ลุง ก็กลับบ้านดีๆนะครับ ผมลาละ”

โจเดินเบ่ไปเป็นมาประคองตัวจนถึงมอเคอร์โซ่คั่นกระป๋องคู่ชีพ ซับกลับบ้านอย่างทุลักทุเล เปิดประตูเข้าบ้านได้ก็ล้มตัวนอนโดยไม่ได้อานน้ำ โจหลับไปนานเท่าไรไม่รู้ รู้สึกตัวอีกทีก็มีคนมาเคาะประตูเรียกเสียงดังลั่น และเมื่อลุกไปเปิดประตูก็ได้รับฟิงข่าวที่ทำให้เขาสร้างเมาทันที

๒๐๘

กรุณาสง พิม

สวัสดีขัยคิม ดันไม่ได้ตอบจดหมายแกเสียหลายฉบับ คราวนี้ดันสบายดี ยังอยู่ครบ 32 และดันก็มีเรื่องเหลือเชื่ออยากเล่าให้แกฟัง แกจำลุงอ่ำ คนที่ดันเล่าให้ฟังว่าเคยช่วยพาฉันส่งอนามัยเมื่อตอนฉันซาหักได้ไหม นั้นแหละ ลุงอ่ำแกตายแล้ว ดันเพิ่งกลับจากงานศพแกเอง แกจมน้ำคลองโบหมู่บ้านตายปะแหละ เดินคกสะพาน ไซ้... แกเมา ก่อนแกตาย ดันเพิ่งชนแก้วร่วมวงกับแกหยกๆ แกตั้งวงเลี้ยงฉลองส่งท้าย ลุงอ่ำตั้งใจว่าแกจะงคเตล้าเข้าพรรษานี้

(แกไม่ต้องมาลมน้ำหน้าเลย ไม่คลกเว่ย)

จริงอย่างที่แกเคยบอก บางสิ่งบางอย่าง ถ้ามันแต่รอว่าเดี๋ยว
เราอาจไม่มีโอกาสอีกเลยในชีวิตนี้ เฮอะ... ถึงเวลาที่ฉันจะขอทำเรื่อง
ยิ่งใหญ่กับเขาบ้าง ฉันอยากให้แกเห็นภาพฉันในตอนนี่จังเลย แกต้อง
ไม่เชื่อแน่ๆ ฉันกำลังทะเลาะที่เลือกว่าก่อนจะลงซักโครก
(ใช่ ฉันแอบเสียชีวิต แต่ช่วยไม่ได้ กคน้ำตามลงไปแล้ว)

ปล. เจ้าพรราชาปีนี้ จะเป็นปีที่ฉันจะงคเหล่า แทน ซคเหล่าเป็น
ปีแรก

โจ

“เพราะ...

บุญนำพา”

ชนิดา อัครวิสิทธิ์

สุราเมระยะมัชชปะมาทัญจานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สมะทิกายามิ
ข้าพเจ้าสมาทานสิกขาบท คือการงดเว้นจากการเสพของมีนเมา

เสียงสมาทานศีล ข้อที่ 5 ดังมาจากโบลด์หลังเก่าที่ปรับปรุงใหม่ด้วยเงินนับแสนบาทจากงานทอดกฐินเมื่อปีที่แล้ว ภาพหญิงชราผู้ชราหม่นชราผู้มีผ้าสไบเฉียงพาดบ่านั่งพับเพียบยกมือประนมรับศีลจากพระภิกษุ สร้างความร่มเย็นเสียยิ่งกว่าความร่มรื่นจากต้นไม้ใหญ่ในวัด

ก่อนจะเดินทางมาที่นี่เพื่อนคนหนึ่งของฉันพูดว่า “งดเหล้าเข้าพรรษา คนจะอินกะมันส์กเท่าไรวะเชียว” มันเคาะเอาศัพท์ฝรั่งที่มักใช้กับหนังจะละครปนเข้าไปด้วย ฉันจึงค้นค้นมาหาคำตอบที่นี้

๒๐๑๒

เสียงมีคกระทบกับเนื้อมะละกอดังเปาะๆ แล้วมะละกอดิบเป็นลูกๆ ก็กลายเป็นเส้นๆ ค่อยๆ ร่วงลงในกระละมั่งสีขาวใบเชื่องที่วางอยู่ตรงหน้า เพื่อเตรียมเป็นวัตถุดิบในการผลิต "ส้มตำ" อาหารจานเด็ดของคนอีสานที่คนทุกภาคล้วนโปรดปราน พักหนึ่งขยับเขยื้อนจึงวางมือจากมิดและมะละกอ ยกกระเบื้องขึ้นมาบ้านน้ำหมากสีแดงแล้วหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นเช็ดปาก ก่อนที่แกจะส่งยิ้มเห็นฟันดำให้ฉัน

ยายเนียนเป็นเมีย เป็นแม่ของลูกสาว 2 คน ลูกชาย 1 คน เป็นทั้งย่าและยายของหลานอีก 4 คน แกอายุยังไม่มาก เพียง 52 เท่านั้นแต่ใคร ๆ ที่นี่ก็เรียกกันว่า ยายเนียน

ก่อนจะมาอยู่ที่อำเภอปากช่อง แกอยู่ที่อำเภอเสิงสาง ซึ่งเป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดนครราชสีมาเช่นกัน แต่ออกจะแห้งแล้งกันดารกว่าปากช่องที่เป็นอำเภอใหญ่และเป็นประตูสู่ภาคอีสาน แกจึงอพยพครอบครัวมาทำมาหากินที่นี่เมื่อ 11 ปีที่แล้ว

บ้างก็รับจ้างตากหญ้า รับซักรับซักผ้า ถ้าไม่มีงานก็เที่ยวเก็บขวดเก็บกระดาษซึ่งก็โหลชาย ก่อนจะมาเช่าห้องแถวอยู่ที่นี่ข้างๆ ร้านขายส้มตำของลูกสาวและช่วยสับมะละกอ ล้างถ้วยชามให้ ได้เงินร้อยหนึ่งเป็นค่าแรงแต่ละวัน ครอบครัวของลูกสาวคนนี่เองที่คอยช่วยเหลือเจือจานแกอยู่

หน้าร้อนนี้ยายเนียนได้อาชีพเสริมคือขายน้ำแข็งไส ใต้หน้าบ้านจึงมีโหลแก้ว 6-7 ใบวางเรียงซ้อนกันอยู่ ในนั้นมีข้าวต้มมัดรูปสามเหลี่ยมเล็กๆ ลูกจาก เฉาก้วย มันเชื่อม สับปะรด และอื่น ๆ ที่จะกินกับน้ำแข็งไสดับกระหายคลายร้อน

ขวดน้ำหวานหลากสีบนโต๊ะสองสามขวดคัดกับขวดเบียร์สีเขียวหลายโหลที่วางเรียงหลายสายตาอยู่ใต้โต๊ะที่มีแผ่นสังกะสีกั้นอยู่ด้านนอกขวดข้างบนมีน้ำหวานอยู่เกือบเต็มแต่ขวดข้างล่าง น้ำเมาในวันหมดเกลี้ยงไปแล้ว

“ยายกินเบียร์ลูก วันหนึ่งกินกะตาสองคนสองขวด” สำเนียงโคราชของยายเนียนฉายชัดเมื่ออธิบายที่มาของขวดเบียร์ที่ซ่อนตัวอยู่ใต้โต๊ะ

ถ้าถามว่ายายติดหมากกะติดเหล้าอย่างไรนก่อนกัน ยายบอกว่าเริ่มกินหมากคอนอายุ 30 เพราะว่าปวดฟัน ส่วนยาตองกินมาตั้งแต่ตั้งท้องลูกอ่อนคนที่สอง ถึงวันนี้ลูกสาวคนที่สองของยายก็อายุประมาณ 29 เรียกได้ว่ายายกินเหล้าพร้อม ๆ กับกินหมากนั่นเอง

“กินยาตองลูก ยารากไม้ วันละกิ่งสองกิ่ง แล้วก็กินแต่นั้นเรื่อยมา จนตอนนี้มากินเบียร์” ยายเนียนยกกระป๋องบัววันน้ำหมากอีกครั้งก่อนจะบอกฉันว่า “ยายเป็นโรคความดัน เลยต้องกินเบียร์”

คนในชนบทจำนวนมากกินเหล้ายาตองคอนตั้งท้องลูกกันทั้งนั้น ด้วยเชื่อว่าจะได้บำรุงครรภ์ ทำให้คลอดง่าย แต่สิ่งที่มักตามมาแม้หลังคลอดลูก ก็คือ การติดเหล้า ยายเนียนก็เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น

นอกจากตัวยายเอง ผัวแก่ ลูกชายแก่ ก็ติดเหล้ากันจนแง่ม ทั้งผัวทั้งลูกเป็นกรรมกรรับจ้างแบกกระสอบข้าวสาร ข้าวโพด พอเลิกงานก่อนกลับบ้านก็ไปกินเหล้ากับเพื่อนฝูง แล้วกลับมากินเบียร์กับเมียต่ออีกวันละ 2 ขวด เป็นวงจรชีวิตที่ยาวนานมาหลายปี

ภาพที่ชาวบ้านเคยเห็นจากครอบครัวของชายก็คือ พ่อผิวแก่เฒ่า ได้ที่จากเคยเป็นคนทุดน้อยก็จะกลับกลายเป็นชายแก่แผ่นเสียงดกกรอง เอาเรื่องเก่ามาเล่าใหม่ พูดไป บ่นไป คำไปเรื่อย แถมเป็นเรื่องที่คนในบ้าน ไม่อยากฟัง ลูกชายที่กรึม ๆ ด้วยฤทธิ์เหล้าขาว 40 ดีกรี กะเมียบที่กระดก เบียร์ไปสองขวด กลายเป็นว่าทั้งครอบครัวนี้ล้วนมีแอลกอฮอล์อยู่ในสายเลือดกันถ้วนทั่ว ไม่มีใครน้อยหน้าใคร สุดท้ายก็มีปากมีเสียงกัน

พ่อทะเลาะกับลูก พี่ทะเลาะกับเมีย เสียงป้าข้าวของในบ้าน ภาพยายเนียนรี้งน้ำหนากย้อยหลบแข้งผัว ชาวบ้านได้เห็นได้ฟังจนชินตา คราวหนึ่งยายเนียนที่โดนผัวทิ้งจิกทิ้งตบรี้งหนีไม่รอด แกเลยฮึดสู้ เล่นเอาผัวเ็บที่หัวไปหกเซ็น แต่ยายแกบอกว่า "ไม่ได้ตั้งใจ จับก่อนหินได้ก็ ฟาดเลย" เสียงแกอ้อย ๆ แต่มุมปากแอบมีรอยยิ้ม เพราะตั้งแต่แกฮึดสู้ คราวนั้น ผัวแกก็เริ่มราเมือราไม่ลงบ้าง

นอกจากเรื่องสงครามภายในบ้านแล้ว พ่อกับยายว่าหมดคำเหล้า คำเบียร์ไปเท่าไร แกบอกว่าเฉพาะตอนเย็นที่กินกันอย่างต่ำ ๆ ก็ร่วม ร้อย ไม่นับถ้าลูกผัวกินกันมาจากที่อื่น และไม่รวมถ้ามีการสังสรรค์ ระหว่างเพื่อนฝูง คำนวนคร่าว ๆ ก็เดือนละหลายพันบาท ยังไม่ได้บวก ค่าหมอลำตีกันหัวแตกอีกด้วย

๕๖๘

อย่างเข้าหน้าฝน อีกไม่กี่สัปดาห์ก็จะถึงเวลาที่ยายเนียนจะจดเหล้า ไม่เมาเบียร์เป็นเวลา 3 เดือน ทั้ง ๆ ที่ดื่มมาตลอด 20 กว่าปี

6 ปีที่แล้วแกตัดสินใจงดเหล้าช่วงเข้าพรรษา โดยไม่มีเทวดา
เข้าฝัน ไม่มีใครชวน และ ยังไม่มีการวรรณคดีใด ๆ ทั้งสิ้น

ยายเนียนยิ้มเห็นฟันดำอีกครั้งก่อนจะบอกว่า “งดเองลูก ตั้งใจ
เอง ไม่มีใครชวนทั้งนั้น” นอกจากงดเหล้า แกยังตั้งมั่นอยู่ในศีล 8 เหนือ
กว่าศีลของผู้ครองเรือนทั่วไปอีก 3 ข้อ ซึ่งไม่ฟ่ายนั้ก เพราะศีล 5 สำหรับ
ใครหลายคนก็ยังรักษาได้ลำบากแล้ว

คนเคยกินเบียร์ทุกวันไม่มีเว้น วันดีคืนดีพอปฏิบัติบอกว่าเป็น
วันเข้าพรรษาเท่านั้น ยายเนียนก็ไม่แตะเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกชนิดได้
ตั้งใจนึ้ก โดยไม่ได้ไปบนบานศาลกล่าวที่ไหน น่าแปลกใจนึ้ก

“จะเข้าพรรษาฟุ่่งนี้ เยนนี้ยายยังกินอยู่นะ พอเซ้างคได้เลย
คงเป็นเพราะบุญปะลูก”

ใช้ว่าการงดเหล้าของยายเนียนจะราบรื่นเสียทีเดียว ยายแกบอก
ว่าช่วงที่ไม่ได้กินเบียร์เช่นเคย ก็มีหน้ามึดบ้างเพราะเป็นโรคความดันต่ำ
แต่แกก็อาศัยชงน้ำหวานกินตามทีหมอแนะน้าจนผ่านพ้นมาได้

ช่วง 3 เดือนที่เข้าพรรษานี้ ถ้าใครไม่ยอกให้ยายเนียนโกรธ
อย่าได้ริมาชวนแกกินเหล้ากินเบียร์เชียว ไมเช่นนั้นจะโดนแกคอกกลับให้
หน้าหงาย เพราะแกมุ่งรักษาศีล 8 อย่างเคร่งครัดและแกก็ยืนยันว่า
ทำได้ไม่ขาด

พอดถามว่าได้อะไรจากการงดเหล้า แกบอกว้า “สบายใจลูก เงิน
ทีจะเอาไปกินเหล้าก็เอาไปทำบุญทุกวันพระ ทีละ 200-300 ทีเหลือก็เก็บ
ไว้ซื้อข้าวของเครื่องใช้ในบ้าน ช่วงนั้นเก็บได้หลายพัน” แววดายายฉาย
ประกายแห่งความภาคภูมิใจกับการงดเหล้าตลอดฤดูเข้าพรรษา

เพื่อนบ้านก็มองยายเนียนด้วยสายตาชื่นชม และต่างก็นับถือน้ำใจ
แก่กว่าเด็กเดี๋ยวนัก เพราะแม้คนในบ้านจะยังตั้งวงให้เห็นอยู่ทุกวัน แต่ก็
ไม่หวั่นไหวไปกับคลื่นน้ำเมาที่ถาโถมเข้าใส่

โชคดีที่เพื่อนๆ แกอีก 5-6 คน ก็พร้อมใจกันงดเหล้าโดยไม่ได้
นัดหมาย มาถือว่าเป็นเพื่อนร่วมอุดมการณ์ก็คอนไปเจอกันที่วัด

ภาพหญิงสูงวัยหลายคนนั่งขำขมหัวเราะลือลวงนึ่งคุยกันว่า
ตั้งใจงดเหล้าช่วงเข้าพรรษาและรักษาศีล 8 จนครบ 3 เดือน หนึ่งในนั้น
มียายเนียนนั่งยิ้มพรายเห็นพื้นสีคำอยู่ด้วย

เหลือเพียงอย่างเดียวที่ยายเนียนคาดหวังว่าจะเกิดขึ้นในช่วง
เข้าพรรษานี้คือ อยากรู้ลูกกับผัวงดเหล้าด้วยกัน จะได้มีเงินเหลือเก็บ
มากขึ้น และมีเรื่องถกเถียงทะเลาะเบาะแว้งกันเองน้อยลง อันก็ได้แต่
เป็นแรงใจให้ยายเนียนสมหวัง แม้แกจะบอกว่าหวังนั้นริบหรี่เหลือเกิน
ก็ตาม

ราวกับฟ้าจะรู้ความตั้งใจของแกที่จะเกิดขึ้นในไม่ช้า จากแคดจ๋า
ก็ครื้นฟ้าครื้นฝน ลมพัดแรงเหมือนจะส่งรับแรงบุญ กลับฝนโซบะมาไกล ๆ
อีกไม่นานก็จะเข้าพรรษาแล้ว...

จากเรื่องราวประสบการณ์ตรงทั้ง 8 เรื่อง ที่แสดงถึง “มหัศจรรย์...งคเหล่าเจ้าพรราชา” ที่ท่านเพิ่งได้อ่านจบลงไปนั้น เป็นเรื่องประหลาดที่ชัดเจนว่าการงคเหล่าในช่วงเจ้าพรราชาเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้จริง และมีผู้ที่ได้รับประโยชน์มากมาย

ขอเป็นกำลังใจให้ท่านเป็นอีกผู้หนึ่งที่ลงมืองคเหล่าเจ้าพรราชาด้วยตนเอง ท่านจะกลายเป็นหนังสือ “มหัศจรรย์...งคเหล่าเจ้าพรราชา” ที่มีชีวิต ซึ่งจะทำให้คนรอบข้างท่านเกิดกำลังใจหรือเกิดความรู้สึกดีดีจากการเห็นท่านเป็นตัวอย่าง เช่นเดียวกับที่ท่านจะได้รับจากหนังสือเล่มนี้

Center for Alcohol Studies

STOPDRINK NETWORK

หลายคนอาจรู้สึกว่...

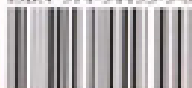
ชีวิตนี้ช่างมีคนจอมปล้กกับขวดเหล้า
มาหลายปี บ่อยครั้งถูกประมาณว่า
เป็นลูกทrophy เป็นพ่อขี้เหล้า เป็น
แม่ไม่เอาไหน เสียเงิน เสียสุขภาพ
ครอบครัวแตกแยก เป็นเหตุให้คนอื่น
มาดเจ็บ อยากจะเลิก แต่ไม่รู้จะทำ
อย่างไร ลองงดเหล้าเข้าพรรษาสัก
ครั้งหนึ่ง แล้วคุณจะพบกับความ
มหัศจรรย์ของชีวิต...

ถึงเวลา

ควบคุมการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยสิ้นเชิง
เพื่อสุขภาพคนไทยทุกคน

ราคา 65.-

ISBN 974-94493-9-8

9 789749 449394

ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา (ศวส.)

75-1 ซอยนครบาล 6 แขวงทุ่งต้อม

เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

Tel./Fax: 0-2354-6600

www.cas.or.th